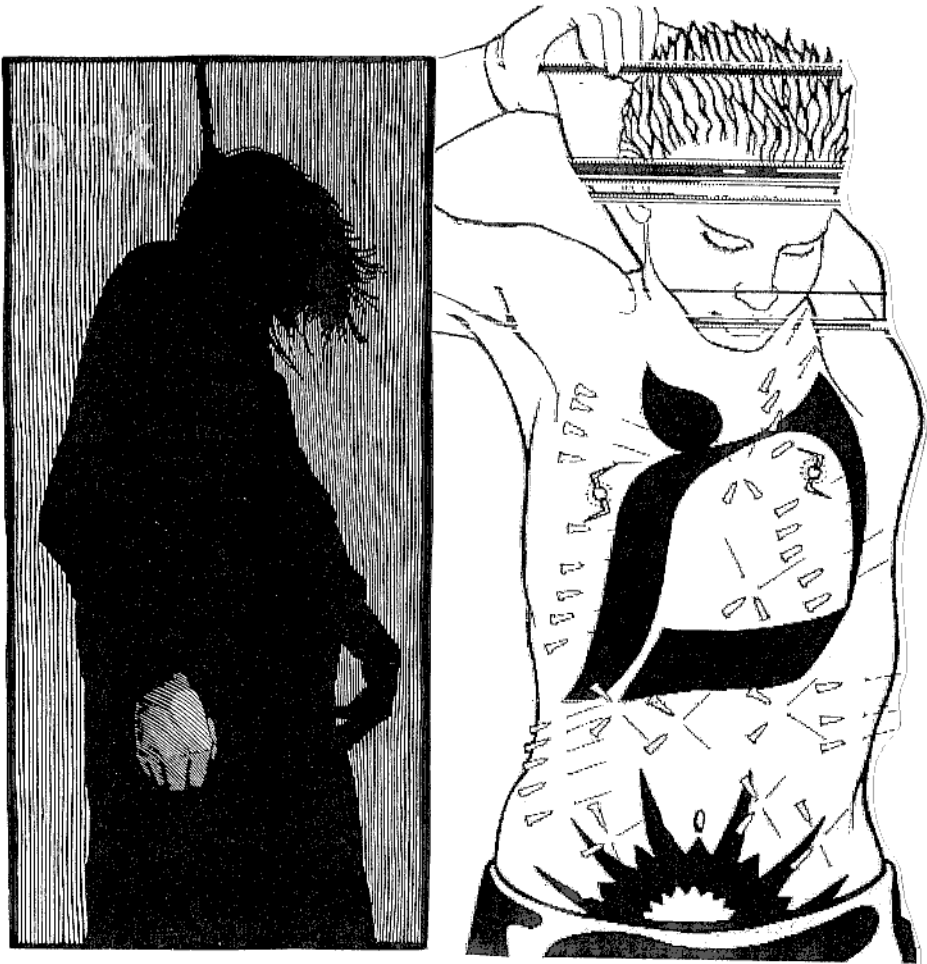

QUEER GAZET

€ 1,5

Nr. 2 (eind februari 2005)

ZELFDODING & ZELFKREATIE

Queer is...

...letterlijk "raar", "vreemd", "merkwaardig", "excentriek"...

...een scheldwoord voor homoseksuelen, ("flikker", "pot") dat men zich opnieuw toeëigent - zonder schaamte...

...nauwelijks te definiëren en zich toe te eigenen...

...geen look, zelfs geen seksuele praktijk,
nog minder een identiteit...

...bereid zijn het beschermende gevoel van identitaire samenhang (=tot een groep behoren) te *verwerpen*, om in plaats daarvan de kentekens van een groep zelf te *destabiliseren* - op de eerste plaats die symbolen die de basis vormen van de heteronormatieve machtsstructuur...

...erkennen dat ieder individu een andere complexiteit belichaamt, dat elkeen in een specifieke relatie staat met diverse sociale (en geen natuurlijke) normen, die maken dat er een centrum en een marge bestaan, onderdrukkers en onderdrukten...

...de gemeenschappelijke oorzaken inzien van homofobie, lesbofobie, bifobie, transfobie, racisme, ageïsm, ableïsm (discriminatie van mensen met een handicap) en economische ongelijkheid...

Zolang er één mens onderdrukt wordt, is niemand vrij.

INHOUD

SUÏCIDALE GEVOELENS.....	4
REDENEN OM JEZELF VAN KANT TE MAKEN	
#1 LIEFDE.....	8
#2 ANDERS ZIJN.....	21
#3 ARBEIDSMORAAL.....	42
ENKELE REDENEN OM JEZELF NIET VAN KANT TE MAKEN.....	43
ZIJ DIE OVERBLIJVEN... ..	49
HOE JE OMGEVING NIET DE DOOD IN JAGEN?.....	54

Feiten vs. Taboe

Wereldwijd sterven jaarlijks één miljoen mensen door zelfdoding. In 2003 was er een stijging bij jongeren tussen 15 en 25 jaar. Voor die groep is het de derde doodsoorzaak, voor tienermeisjes zelfs de eerste! Weinig mensen beseffen dat hun statistische kans om te sterven door een terroristische aanval belachelijk klein is in vergelijking met het risico dat ze de hand aan zichzelf slaan. Toch spreekt men er weinig over en merkt men niet zo veel van preventie. Ook vergeet men vaak dat holebi-jongeren en jongeren (vooral jongens) die het slachtoffer (geweest) zijn van seksueel misbruik, een nog veel hoger risico lopen.

Zelfdoding blijft een taboe. De term "zelfdoding" zelf is trouwens vrij recent en nog lang niet algemeen verspreid. Vaker heeft men het over "zelfmoord", wat impliceert dat het om een misdaad gaat en stamt nog uit de tijd dat slachtoffers niet op gewijde grond mochten begraven worden. Het vergroot nog meer het schuldgevoel, zowel bij het slachtoffer (bij een mislukte poging), maar ook en vooral de directe omgeving. Het stigma is zo groot, dat sommige ouders hun familie zelfs niet durven inlichten over de echte doodsoorzaak van hun kind. Naast het feit dat zij doorgaans het ergst onder het verlies lijden, voelen ouders zich vaak ook het meest verantwoordelijk, schuldig en bijgevolg diep beschaamd.

Deze Queergazet is een bijdrage aan het doorbreken van dit taboe. Haast iedereen heeft er wel eens gedacht om zichzelf van kant te maken en die gevoelens moet men kunnen uitspreken. Na enkele poëtische ventilaties hiervan, nemen we een paar oorzaken van zelfdoding onder de loep. Meestal wil een zelfdoder niet noodzakelijk dood, maar wel een ander leven of een andere wereld om in te leven. Hierna hebben we aandacht voor de pijn van nabestaanden. Tenslotte kijken we naar wat ieder van ons kan doen om te vermijden dat we (nog meer van) onze vrienden, kennissen en familieleden door zelfdoding verliezen. Zonder pretentius te willen zijn, komt deze Queergazet helaas te laat voor alweer vele slachtoffers die tijdens de "feesten"-periode zijn gevallen.

De mens met zelfmoordideeën
kan ie balen!

Denk niet dat jij zo uitzonderlijk bent dat niemand je kan helpen!
Praat erover!

Zelfmoordlijn noodnr. 02 649 95 55
Tele Onthaal tel. 106
www.zelfmoordpreventie.be

SUÏCIDALE GEVOELENS

Ik wou dat ik
dood was
ik wou dat ik
een piloot was
een boot was
die zonk.

Ik wou dat ik
gezonken wás
neerstortte
ineenstortte
ik wou dat ik
dood was.

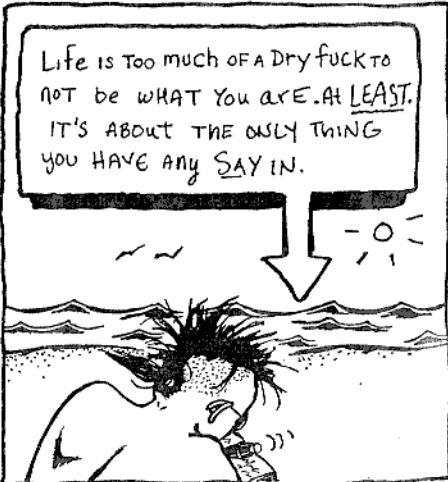
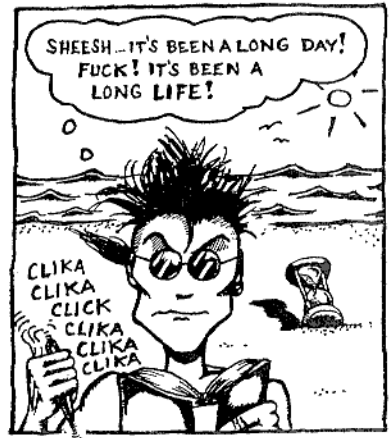
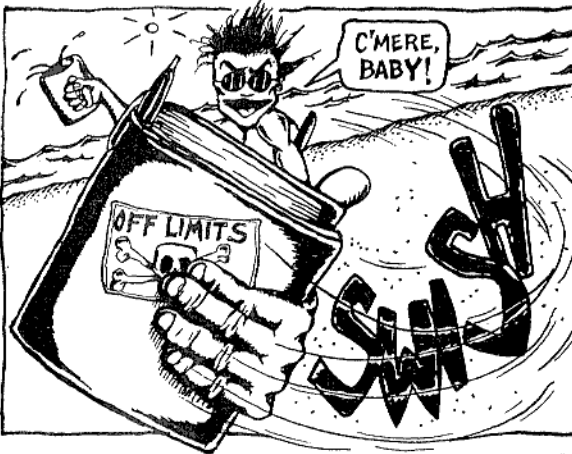
Doorboord was
ik wou dat ik
een boom was
een liggende
omgezaagde stam.

Ik wou dat ik
opgebrand was
as en vlam
vlam en as
gebroken afwas
als ik dát maar was.

Een neergaande spiraal
heerlijke duisternis
een nacht vol dode vis
overal bloed
en een goeie film,

één om te lachen

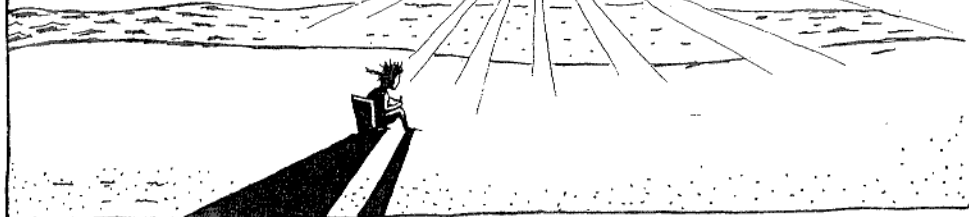
Frankx

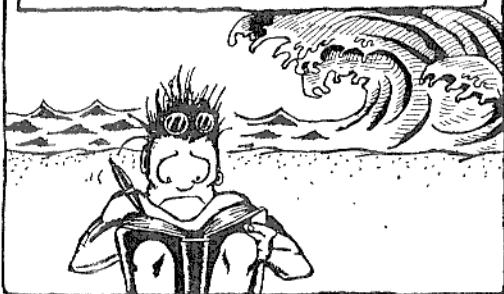
IF I WAS ALL STUFFED IN SOMEONE ELSE'S COSTUME IN A ROLE I COULDN'T BEAR, I MIGHT OPTION OUT.

Outta here, THAT IS.

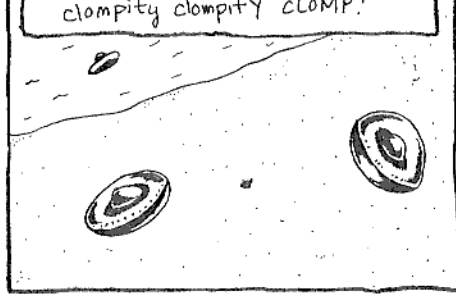
AND I'VE gotten THERE in my HEAD, just the SAME (MORE THAN ONCE) BUT I ALWAYS STOP JUST A PUBE SHORT OF giving ALL THE way up.

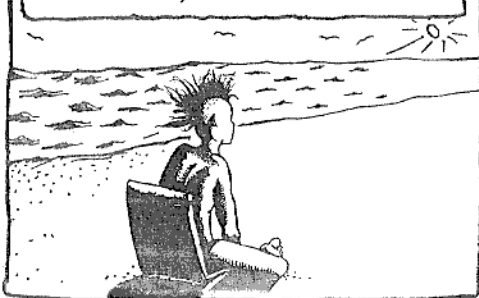
AND THAT'S a motherfuckin' WALKIN' ON WATER MIRACLE! BECAUSE I'VE SEEN some DARK DAYS. DEATH-DEFYING DEPRESSION! ugh!

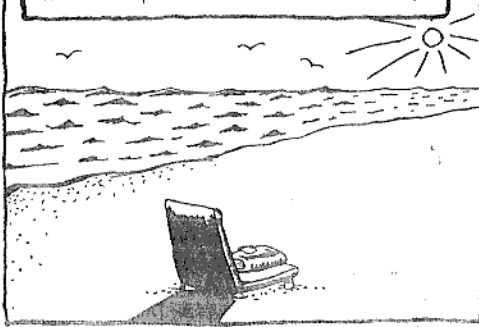
...BUT it's almost LIKE I HAVE THIS Big HORSE that just keeps going NO MATTER WHAT I do. clompity clompity CLOMP!

THIS PLACE IS A SICK CIRCUS, AND ONE DAY I'll go, THANK GODDESS, BECAUSE THEN I'll BE ON a BEACH JUST LIKE THIS ONE, FOREVER.

AND IF I WENT RIGHT NOW I'D be COOL WITH IT, BECAUSE AT LEAST I know I PUT MY TWO CENTS IN.

Weet niet wat zeggen.
Ik denk na.
Ben verdrietig.
Je voet geneest wel.
Ik knuffel je wel even.
Ik lig in het licht
in mijn atelier.
Waar de pc staat.
Pasen waait over.
De hemel is blauw.
Als de zee.
Waar ga ik heen?
Ik koester me,
ik ben alleen,
in mijn armen.
Ik kruip even
onder de zoden.
Luister naar de krullende
kriepende aarde.
De wind.
In het veld.
En de aren van
in mijn jeugd.
De kikker,
het vochtige dril,
en de droge sprinkhaan.
Ik ga weg.
Heen.

ik voel mij overbodig
helemaal onnodig

alsof het leeg tot aan
mijn voeten steeg

alsof de lucht klinkt
als een klucht

en ik vervlogen ben
gevlucht

in niemendal
het dal

waar niemand
niets is

enkel val

Frankx

REDENEN OM JEZELF VAN KANT TE MAKEN

#1 LIEFDE

Je hebt geen lief. Je hebt dus niemand die je de aandacht, tederheid, affektie en lichamelijke geneugtes kan geven waar je zo naar verlangt. Niemand wil je, je bent niet goed genoeg. Je bent alleen.

Je hebt een lief of zelfs een echtgenote, maar alles is nog niet perfect. Het is misschien toch de ware niet, want je kijkt en verlangt nog naar andere mensen en je lief is jaloers en bezitterig - ofwel juist het tegendeel, waardoor je nooit zeker bent dat je op een dag niet verlaten wordt. Jullie blijven voorlopig toch maar bij elkaar, om niet alleen te zin. Maar met de tijd vervreemd je van elkaar, verkil je, verstar je. Je leeft naast elkaar. Je bent samen en toch alleen.

Op een dag word je verlaten. Je wereld stort in. Degene die je leven zin gaf, die je beschermde, omarmde, je triestige bestaan opfleurde (nu ja, in het begin toch), houdt niet meer van jou. Je blijft alleen in de kou. Maar hijzij was de ware, de enige, hoe kun je ooit iemand anders beminnen? En hoe kun je in godsnaam alleen verder leven?

*misschien ben ik slechts een mier
zoekend naar een koningin
als een volgzaam ondiep
zonder echte zin*

Ooit komt mijn prins...

Nina Divina

Toen ik klein was, nam mijn moeder mij elk jaar mee naar de cinema om de laatste Disneyfilm te zien. Dat duurde mijn hele kindertijd. Ik kan wel zeggen dat ik er zo een pak gezien heb en ik weet niet of het daaraan ligt, maar ik kreeg een enorm zwak voor sprookjes. Als kind voelde ik me zo slecht thuis en op school dat ik op die manier kon ontsnappen, denk ik, en af en toe de heldin in een verhaal te zijn. Wat mij het meest aantrok was dat de prinses - ook al was haar leven een hel geweest - uiteindelijk altijd het geluk vond en gered werd door haar grote liefde: de Droomprins. Ik geloofde er rotsvast in dat mij hetzelfde zou overkomen.

Samuel: mijn eerste droomprins. Ik werd onmiddellijk verliefd. Ik wou dat het een eeuwigheid zou duren. Het duurde twee weken: hij verveelde me. Dat leek allesbehalve op het ideaal dat ik me voorstelde en het duurde een tijdje om me over mijn ontgoocheling heen te zetten. Ik begreep niet waarom het niet zo eenvoudig was als ik wou. Maar ik geloofde nog altijd in de grote liefde, in de Ideale Man met wie ik mijn hele leven zou kunnen delen. Met wie ik nooit alleen zou zijn. Die me zou redden van mijn familie, mijn verveling,

mijn dagelijkse sleur. Dus ik probeerde opnieuw met andere jongens, niet eens zoveel. Het bracht niets op. Ik dacht: *if this is love, then it really sucks!* Ik was 21 en kon me niet inbeelden mijn seksualiteit te beleven buiten het gestructureerde kader van de Liefde. Dus ik hield ermee op en onthield me twee jaar lang: geen seks, geen relatie. Daarna begreep ik enkele dingen en begon ik te veranderen en te leren liefhebben. Het liefdesmodel dat men mij heeft voorgesteld tijdens mijn opvoeding, in mijn familie, in de normale maatschappij staat me niet aan en de mythe van de droomprins is daar een deel van. Ik geloof er niet meer in omdat ik er alleen maar pijn door heb geleden, maar ook uit politiek overtuiging. Voor mij is de liefdesmythe vooral verbonden met twee dingen die me doen walgen: de godsdienst en de familie.

De messias zal komen

Die droomprins, wat is dat? Een misselijkmakend overblijfsel van de joods-kristelijke cultuur. Een redder, een messias, hij die ons allemaal zal redden. Dankzij de hoop dat hij zal komen, plegen we geen zelfmoord. We kunnen de hele smeerbeol van de maatschappij verdragen die ons leven verzucht: de vernederingen, het werk, de angst, de slagen. We aanvaarden alles omdat we ons vastklampen aan de hoop dat de grote liefde van ons leven ons naar het geluk zal leiden en ons het leven zal doen zien, ons nieuw leven, *la vie en rose*. We zullen kunnen leven van de liefde en vervuild water.

Wat een ontgoocheling, wat een leegte vulde mijn leven toen ik begreep dat de droomprins een mythe was, dat ik uiteindelijk helemaal alleen was: ik kon alleen op mezelf rekenen om een beetje geluk in mijn leven te vinden. Niemand zou komen aandraven op zijn witte of gekleurde ros om mij te redden.

De droomprins is het symbool bij uitstek, het essentiële element van het amoureuze relatiemodel dat de maatschappij ons opdringt. Een model dat compleet star, beperkend en heteronormatief is en de trouwe, exclusieve relatie, in de vorm van het huwelijk, samenlevingskontraakt en konsoorten, als natuurlijk voorstelt.

Het is moeilijk om *geen* verband te leggen tussen enerzijds de kristenen die op de terugkeer van de Messias wachten die hen zal bevrijden van hen lijden en hun aardse leven en anderzijds de prinses die op haar prins wacht. Men merke *en passant* uiteraard ook het seksisme op in het feit op dat het de prins is die de wachtende prinses zou moeten bevrijden en niet omgekeerd. Deze mythe is te veel een weerspiegeling van meervoudige onderdrukking om aan eender welke pure, naïeve en natuurlijke visie op de liefde te beantwoorden: de prins is blank, rijk, viriel en hetero!

Ik heb geen zin te wachten op de Ideale Man. Het is ook weer een erfenis van de joods-kristelijke cultuur te moeten wachten op het geluk alsof het uit de hemel zal komen vallen, alsof het volstond om goed, braaf en lief te zijn om die goddelijke gratie te verdienen. Ik vind dat je niet lief en braaf moet zijn, maar dat je egoïstisch moet zijn en eerst aan jezelf moet denken, anders loop je het risico om zich in een relatie te verliezen, af te zien en alles te pikken. Allemaal om de relatie zelf niet te verliezen en weer alleen te zijn. Natuurlijk is het niet leuk eenzaam te zijn, maar het is een misvatting te denken dat je door met twee te leven, niet alleen zult zijn.

Men is onherroepelijk alleen. Men is altijd helemaal alleen. Maar door de godsdienstige en patriarchale oorsprong te herkennen van de konstrukties in mijn leven, herwin ik hoop: als de amoureuze relatievormen die mij niet schikken, sociaal gekonstrueerd zijn met het doel om een fascistische morele orde te handhaven, wil dat ook zeggen dat het mogelijk is om ze te dekonstrueren en om andere uit te vinden. Liefdes beleven is dus wel mogelijk – vrije liefdes. Het is niet makkelijk, maar het is mijn keuze en ik zou nu niet anders kunnen leven.

Ze leefden nog lang en hadden het schijt aan elkaar

Wie droomprins zegt, zegt koppel. De mythe van de droomprins of de grote liefde is één van de elementen die hebben bijgedragen aan de konstruktie van die goede oude moraal van de patriarchale heterofamilie. Laten we niet vergeten dat de rol van de droomprins in de sprookjes erin bestaat de prinses in staat te stellen “lang en gelukkig te leven en vele kinderen te krijgen”. Kortom, het ras in stand houden en de godsdienst aanmoedigen. Het hebben van kinderen lijkt minstens even belangrijk als het geluk van de prinses. Beide zijn zelfs noodzakelijk voor elkaar en al bij al doet het er niet toe of ze het leuk vindt wanneer ze van bil gaan. We blijven dus in de klassieke schema's van het essentialisme: een man is gemaakt om met een vrouw te zijn, want reproductie is goed en natuurlijk. Punt uit.

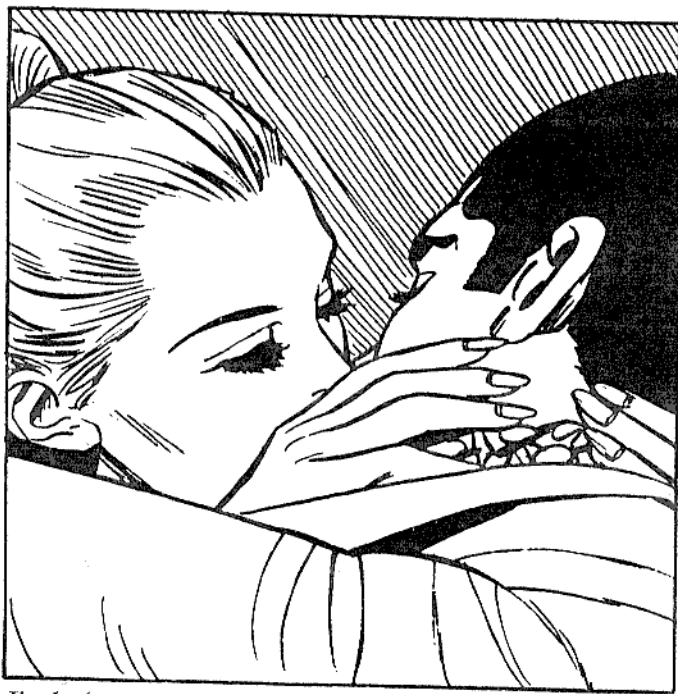
Deze familiemoraal beperkt de oneindige mogelijkheden om liefdes te beleven en in het bijzonder homoseksuele liefdes. Voor mij was het ronduit traumatiserend om mijn hele kindertijd en adolescentie te horen: “En, heb je een vriendinnetje?” En tijdens de familiefeesten begon men vaak te spreken over de volgende generaties en mijn toekomstige kinderen alsof dat zomaar voor zich sprak. Dit alles is pure hersenspoeling. Ik wil geen kinderen. Ik vind dat strontvervelend en het dient nergens toe, het brengt mij niets.

Het koppel wordt dus alleen maar gewaardeerd en opgedrongen omdat het in staat stelt kleine mormels te produceren en een familie te fabriceren. Ze kan dus enkel hetero zijn. Ieder relatievorm die beide elementen – koppel en heteroseksualiteit – niet verenigt, wordt niet als volledig erkend. Vandaar dat de dominante hole(bi)-gemeenschap streeft naar erkenning door ook bij hen verlangen naar familievorming te benadrukken. Kijk, we zijn net als jullie: wij willen ook trouwen en kinderen krijgen! Het koppel – hetero of homo – blijft een manier waarop individuen een zekere status kunnen bereiken, gelijk aan sociale erkenning en integratie. Maar waarom zou ik het nodig hebben om erkend te worden door een samenleving die mij onderdrukt? Welke behoefte zou ik hebben om mij daarin te integreren?

What would we do without the idea of the Real Thing, the 'real' relationship? We would have to compare everything with everything else. Monogamy saves us from - and, alas, saves us for - the madness of comparisons. It domesticates the infinite.

Wat de homo's en lesbiennes betreft die wel een kinderwens hebben – die bestaan inderdaad nu eenmaal ook – waarom maken zij geen kinderen met elkaar en vormen ze geen alternatieve familiegemeenschappen? Waarom streven ze zo slaafs naar de erkenning van een maatschappij waarvan het functioneren gebaseerd is een homofobe/lesbofobe en seksistische oorsprong?

Wat mij betreft, ik wil seksuele relaties beleven zonder dat er overdreven emoties mee gepaard gaan en amoureuze vriendschappen met of zonder seks. Ik wil de keuze hebben om meervoudige relaties te beleven en uit te vinden die niet op elkaar gelijken. Ik wil niet dat mijn gevoelens gestructureerd, gekanaliseerd, geregistreerd, geëtiketteerd worden. Leve de amoureuze anarchie! Dus die mythe die verantwoordelijk was voor mijn jarenlang amoureuze onwelzijn en voor mijn jaren van seksuele onthouding, ik schijt erop (netjes, want ik ben een dame). Ik schijt ook op de familie en de stinkende katholieke mentaliteit. Voilà.

Yes, I've had my moments—but I would have liked for my life to have been nothing but moments, one after another . . .

Die ochtend op de radio...

I can't live, if living is without you...
I can't live, I can't live any more...

...but you'll be sorry when I'm dead
and all this guilt will be on your head
I guess you'd call it suicide...
I can't, I can't I can't stand losing
I can't, I can't, I can't, I can't stand losing
you...

Once I was afraid, I was petrified
I thought that I could never live
without you by my side...

Ik lijk wel zot en ik voel me rot
Liefde is een vreemde ziekte

... en dan plots :

Pour ne pas vivre seul

Dalida

*Pour ne pas vivre seul, on vit avec un chien,
on vit avec des roses ou avec un croix.
Pour ne pas vivre seul, on se fait du cinéma,
on aime une ombre, n'importe quoi.
Pour ne pas vivre seul, on vit pour le printemps
et quand le printemps meurt pour le prochain printemps.
Pour ne pas vivre seul, je t'aime et je t'attends
pour avoir l'illusion de ne pas vivre seule,
de ne pas vivre seule.*

*Pour ne pas vivre seul, des filles aiment des filles
et l'on voit des garçons épouser des garçons.
Pour ne pas vivre seul, d'autres font des enfants,
des enfants qui sont seuls comme tous les enfants.
Pour ne pas vivre seul, on fait des cathédrales
où tous ceux qui sont seuls s'accrissent à une étoile.
Pour ne pas vivre seul, je t'aime et je t'attends
pour avoir l'illusion de ne pas vivre seule.*

*Pour ne pas vivre seul, on se fait des amis
et on les réunit de soirs d'ennui.
On vit pour son argent, ses rêves, ses palaces
mais on n'a jamais fait un cercueil à deux places.
Pour ne pas vivre seul, moi, je vis avec toi,
je suis seule avec toi, tu es seule avec moi.
Pour ne pas vivre seul, on vit comme ceux qui veulent
se donner l'illusion de ne pas vivre seul.*

Liefde is een kunst

ELIZABETH: "Opa, waarom gaan alle liedjes op de radio over liefde? Waarom niet over de dood, de zee, over macht of geologie? Er valt zoveel te zeggen!"

OPA: "Omdat, lief kind, van alle dingen des levens de liefde toch het allermooiste en het meest intense is dat er bestaat! Liefde ontregelt onze ingewanden en doet ons liedjes schrijven."

Onze cultuur leert ons niet zozeer gevoelig te zijn voor een briesje, voor geuren, voor onrechtvaardigheden, ze biedt ons vooral één grote siddering die alle andere overschaduwde: de Liefde. Velen zijn het geheel met opa eens. De Nederlanders verkozen "liefde" zelfs tot mooiste woord, de Vlamingen hielden het op "goesting", maar dit slechts dankzij een voorselectie van een jury. Er valt ook moeilijk aan het thema Liefde te ontsnappen: strips, sprookjes, films, reclame, tijdschriften, romans, liedjes hebben het voortdurend over liefde.

Nemen we het voorbeeld van de romantische film. Na zo'n film blijven we verward en dromerig achter. Met een verse dosis fictieve liefde achter de kiezen is onze affektieve armoede weer even gekompenseerd. En zo hebben we haar weer een beetje meer geïntegreerd, als iets moois en groots waarnaar we willen streven. Liefdesfilms bieden ons een moment van identifikatie en katharsis, door ons een glimp te laten beleven van wat we nooit in ons reële bestaan zullen vinden. Als troost, als zalf voor onze emotionele pijn en frustraties, zijn ze tegelijk versterkers van de Liefdescultuur en aldus wegbereiders voor nog grotere pijn en frustratie.

Heb je er al op gelet hoe deze liefdesverhalen verlopen? Een droomprins en een droomprinses ontmoeten elkaar, de liefde wordt geboren, schalks, over gestolen blikken en onverwachte situaties. Dan speelt de liefde haar verleidingsspel: de held en de heldin komen nader, maar ontmoeten enkele obstakels. Ze spieden, insinueren, kibbelen... spanning! Maar het liefdesverhaal eindigt altijd goed. De prinses en de prins vallen in elkaars armen, dan komt de apotheose: de Kus, en dan de generiek. En daarna? Is er een leven na de Kus? Men veronderstelt een amoureux Eden, een stil paarlemoeren droombeeld. "Ze leefden nog lang en kregen vele kinderen." Het is precies in die stilte, waarmee het verhaal stopt, dat de mythe van de Liefde zich uitdrukt: het geluk van de liefde is zo totaal dat er niets meer te vertellen valt. De verliefden hebben angsten en beproevingen doorstaan in de verleidingsfase; nu is het melk en honing.

Enkel de meer "intellectuele", moeilijker bereikbare media vermelden obstakels en moeilijkheden na de wederzijdse liefdesverklaring: gevoel van opgeslotenheid, vervreemding, tanning en einde van de verliefdheid, belasting van een gezinsleven... In droge tijdschriften worden de problemen van het leven na de Kus wetenschappelijk, haast medisch behandeld, als abnormaliteiten, als ziekten van de tijd, voer voor psychologen. Maar het verhaal dat ons echt fascineert, dat ons doet sidderen, blijft gereserveerd tot het leven voor de Kus: in de "populaire" media is de liefde niets anders dan een finale opluchting, een happy end. Dit schema herhaalt zich keer op keer, tot het zich vastzet aan onze realiteit, onze plannen en onze ambities.

De ekonomie van de Liefde

De cultuur van de Liefde doet een hele ekonomie van affektie ontstaan. Want door affektieve uitwisselingen te idealiseren en tegelijk te verzeldzamen, kreëert ze een schaarste en dus een gebrek, een vraag.

Onze cultuur **idealiseert** de Liefde. Liefde is alles. De Grote Liefde verenigt alle affektieve uitwisselingen. Liefde is het ultieme begerenswaardige goed. Als je ze niet hebt, wil je ze absoluut krijgen. Als je ze hebt, wil je ze in geen geval verliezen. En als je ze niet meer hebt, sterf je van verdriet – een beetje of helemaal.

“Je houdt van iemand of niet”: het is alles of niets, er is geen tussenweg. Geen tederheid zonder exclusiviteit, geen koppel zonder droomprinsEs, geen intimiteit zonder eeuwigdurend verbond (of minstens de intentie daartoe en het geloof erin). De voorwaarden zijn dus zo beperkend en maken ons zo veeleisend, dat de mogelijkheden om genegenheid uit te wisselen **zeldzaam** worden. Daar begint de affektieve schaarste. De invulling van Liefde is zo specifiek, zo veeleisend, dat ze nauwelijks te vinden is.

En zo wordt genegenheid een luxeartikel, omgeven door een aura, een grandeur, een volkomen overdreven waarde, die door mythes in stand wordt gehouden. De cultuur van de Liefde moedigt de vraag, het verlangen naar genegenheid aan, maar tegelijk herleidt ze haar beschikbaarheid. Zo kreëert ze schizofrene individuen die afhankelijk zijn van een ideaal dat onbereikbaar wordt gemaakt. “Als ik dat niet allemaal samen heb, heb ik niets, ben ik niets.”

De schaarste van een goed inspireert tot **angst** om het te moeten missen, tot **konkurrentie** om het te verwerven en tot beschermingsmechanismen van **eigendom** om het niet te verliezen.

De affektieve **konkurrentie** draait bijvoorbeeld om het te pakken krijgen van de sprookjesprinsEs. Uiteraard lopen de straten daar niet van over, van dergelijke perfecte mensen. Je denkt hemhaar gevonden te hebben, en prompt zijn daar al die ogen die het ook gezien hebben. Want onze amoureuze criteria, die zo intiem en persoonlijk lijken, hebben kulturele wortels en worden gedeeld door meer mensen dan we denken.

There is no such thing as sexual competition, there is only the continual coming to terms with the fact that one can never be someone else to one's partner, that we are so quickly typecast in our relationships. Our rivals are merely other people. They are helpless, like us, because they only have one real advantage over us, and it is always decisive. They will never be us.

Without our chewing gum, no one will want to kiss you. Without our deodorant, no one will want to touch you. Without our lipstick, you won't catch anyone's eye. Without our athletic shoes, you won't be able to keep up with the guys. Without our cigarettes, sophistication escapes you. Without our cleaning products, no one will want to come home to you. Your children won't have any games to play without our toys and cartoons. She won't enjoy the date unless you take her to see one of our movies. The fun hasn't really started until you have our beer in your hand. How can you feel free and alive without our new sports car?

Consider all your leisure-time activities and you'll see: you're not having fun unless you're paying for it.

We play on your insecurities, on your fears and anxieties. There are products for every human activity, even sex, because the things that are *natural* and *free* are not good enough without our synthetic supplements. Eventually you're so conditioned that you'll pay for the most useless of products, just to be paying for something. And should you ever try to step outside our system, you'll see that we really have made it impossible to be a human being without our products: you must pay to eat, pay to sleep, pay to keep warm, pay for a space just to exist.

CrimethInc.
"Depend on us!"

De **angst** voor de affektieve armoede leidt tot vele vormen van affektief **eigendom**: bezitterigheid, jaloezie, afhankelijkheid... "Ze is van mij, jij zult haar niet hebben." "Als jij met hem wegloopt, ben ik weer alleen." De droomprins of de droomprinses zijn zeldzame vogels die men in een kooi stopt. Vaak bezit men *elkaar* en zo blijft men jaren samen als koppel, uit angst het hele proces van verleiding en verovering opnieuw te moeten beginnen.

Uiteindelijk zorgt de affektieve schaarste voor een tweedeling tussen de *haves* en de *have-nots*. De **uitgeslotenen** van affektie zijn legio. Uitgesloten door hun uiterlijk, hun gebrek aan ervaring, vermogen of zelfvertrouwen, ontbreekt het hen aan affektief kapitaal. En zoals in elk dominantiesysteem geldt ook hier: hoe minder kapitaal, hoe minder kansen om er te winnen – een vicieuze cirkel. Wie het van bij het begin aan zelfvertrouwen ontbreekt, verzamelt minder affektieve ervaring, blijft dus gehandicapt en blijft dromen van een ontmoeting van het miraculeuze type.

Want paradoxaal genoeg zijn het net de uitgesloten die nog het meest van al de dominante mythes en de representaties van het affectieve kapitalisme in zichzelf integreren. Door hun gebrek aan belevenissen zijn ze niet in staat de liefdesmythes af te breken en de absurditeit ervan in te zien. Men negeert hen en vergeet hen snel, maar af en toe duiken ze op in de *faits divers*; depressies, zelfdodingen, verkrachtingen, psychiatrische opnames, kortsluitingen van diverse aard... Affectieve armoede vervaagt de moraal en tast de zenuwen aan.

Waar armoede en schaarste heersen, ontstaat een nieuwe **markt**. Daar steekt het kapitalisme van wal, om zo veel mogelijk voordeel te halen uit de liefdesmoraal – zoals uit elke andere moraal. U wenst een affectief produkt? Ziehier enkele substituten – als u ze kunt betalen: pornografie, prostitutie, psychotherapie, opblaaspoppen... Liefde kan men natuurlijk niet kopen, anders zou het liefdesideaal samen met haar afgeleide producten een snelle dood sterven. Wel zijn die specifieke, geïsoleerde, gedeeltelijke affectieve goederen te koop die de liefdescultuur in haar mythes omvat: aandacht, luisterbereidheid, tederheid, seks... Het feit dat deze specialisaties nooit voldoende bevrediging kunnen schenken, komt trouwens goed van pas om ook andere produkten te verkopen. Reklamemakers slagen er altijd wel in een verband te vinden tussen liefde en om het even wat: koop dit, en je kansen op de liefdesmarkt zullen aanzienlijk stijgen! Koop dat, of je wordt onherroepelijk uitgesloten van affectieve uitwisselingen!

Maar affectieve goederen zijn beschikbaar in grote hoeveelheid, ze zijn daar, ze bestaan! De affectieve schaarste is een illusie, een wet die men maar te verscheuren heeft. Ze is net zo vals als de materiële schaarste, kunstmatig in stand gehouden om diegenen te straffen die niet bereid zijn hard genoeg te werken voor een rijke baas.

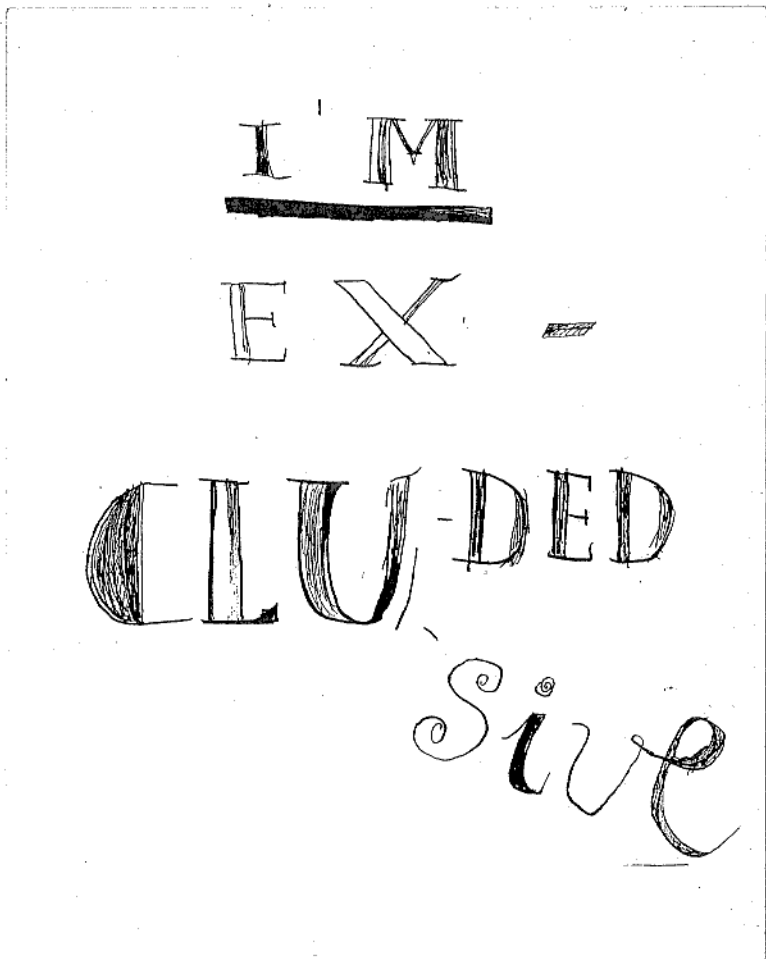
Maak affectie gratis! We willen overvloedige, egalitaire affectie zonder dominantie. We wille live porno, gratis psychotherapie, een einde aan de speculatie en aan de specialisaties van luisterbereidheid en seks.

Our survival depends upon our realising the difference between the One and the Many. We may begin our lives being fed by one person, but we soon notice that various people can do it for us and, indeed, that we can do it for ourselves. Adaptation is the polite word for promiscuity. We need a certain versatility where appetite is concerned. We need to be able to use what is there; to make of scavenging a romance.

It is not that one person cannot satisfy all our needs, but that which each person we create a new set of needs. This is one way we can tell that we have found a new person. Couples make appetites together; this is the calling of coupledness. Each new person shows us that there is something else to want, but usually in the guise of someone else to want. Seduction, the happy invention of need.

Enkele tips voor het scheppen van een affectieve overvloed:

- Affectieve relaties opbouwen die uniek, bewust en particulier zijn, die boven elke relationele norm staan, die net zo divers zijn als de individuen en hun verlangens die ze betreffen;
- Affectieve relaties rondbazuinen en banaliseren, in plaats van ze te sacraliseren;
- Ophouden te zeggen: "ik ben verliefd op jou," maar zeggen: "ik ben afhankelijk van jou."
- Ophouden te praten over Liefde en vriendschap, maar preciezere termen kiezen.
- Ophouden te kijken naar Hollywood liefdesfilms.
- Acné en andere onvolmaaktheden toevoegen aan de iconen van de sprookjesprinsessen.
- Tegen kinderen praten over andere affectieve vormen dan de Liefde.
- Zich heel zachtjes en langzaam deconstrueren.
- Affectieve autonomie ontwikkelen, wat niet wil zeggen zich in zichzelf opsluiten, maar in staat zijn om zichzelf affectieve goederen te geven (aandacht, seks...), om zich zonder angst en afhankelijkheid aan anderen te kunnen geven op een meer verzekerde en open basis.

VAN AFHANKELIJKHEID NAAR AFFEKTIEVE AUTONOMIE

Afhankelijkheid	Autonomie
<p>Mijn denken draait rond de beminde persoon. Wanneer de Ander er niet is, denk ik aan hemhaar, aan de momenten die we samen beleefd hebben of aan toekomstige momenten die we samen zullen beleven.</p>	<p>Mijn gedachten en mijn gevoelens zijn onafhankelijk. Ze kunnen blijven hangen aan de ander en dan weer loslaten, naar andere dingen overgaan. Ze kunnen zich op het heden concentreren, of de ander er nu is of niet. de ander overheerst ze niet. Ze zijn vrij, veranderlijk, open.</p>
<p>Als de Ander met iemand anders is, beeld ik me in wat zij beleven. Ik ben jaloers, voel me afgewezen. De Ander is verkiest iemand anders boven mij...</p>	<p>Ik begrijp dat het feit dat de Ander andere mensen graag heeft, geen afwijzing inhoudt. Ik kan trouwens ook het gezelschap en de genegenheid van anderen appreciëren.</p>
<p>Ik ben bang voor pijn omwille van de Ander. Ik voel heel sterk de mogelijkheid van die pijn. Ik ontvlucht haar. Ik probeer me ervan te overtuigen dat ik haar niet voel. Ik probeer iets anders te voelen. Maar mijn pijn is het teken van mijn afhankelijkheid. Ze is konstant. Ze voedt zichzelf</p>	<p>Ik ben nieuwsgierig naar mijn pijn omwille van de ander. Ik observeer haar en probeer haar te begrijpen. Maar ik kan ze ook verlaten, ik blijf haar meester. Of beter, ze overmeestert mij niet.</p>
<p>Ik word niet meer ontroerd door iets anders dan de Ander, of het nu positief of negatief is.</p>	<p>Ik kan door andere dingen ontroerd worden, geraakt worden. Ik kan andere dingen beleven zonder me daartoe te moeten overtuigen.</p>
<p>Mijn keuzes zijn reactief. Wat ik doe staat in functie van wat de Ander doet.</p>	<p>Mijn keuzes zijn positief, actief, konstruktief. Ik kies aktiviteiten omdat ik er zin in heb, hier en nu, en niet om me op andere gedachten te zetten.</p>
<p>Goede momenten stel ik me voor met de Ander. Slechte momenten zijn wanneer hijzij me kwetst, dan zoek ik afleiding, compensatie, vergetelheid.</p>	<p>Ik ben in staat om andere verlangens te hebben dan met de Ander te zijn. Ik kan slechte momenten met de Ander beleven, ik kan wensen van hemhaar momenteel niet meer te zien.</p>
<p>Mijn autonomie is vooral een houding die ik de Ander wil laten zien. In wezen is ze aan hemhaar gewijd. "Kijk, ik heb je niet nodig." Ze is bedoeld om hemhaar bang te maken en aan te trekken.</p>	<p>Mijn autonomie is oprecht. Ze volstaat om me goed te doen voelen, ik heb er geen behoefte aan ze aan de Ander te tonen.</p>

I feel so blue...

Hoe kan ik die dominante pijn ontmantelen, hoe kan ik naar autonomie omslaan? Hoe kan ik ervoor zorgen dat ik geen compensatie hoeft te zoeken, geen vlucht, maar een stap terug, een terugkeer naar mezelf en mijn goestingen? Wat kan ik doen als iemand me niet meer wil? En hoe kan ik die mogelijkheid anticiperen, vermijden dat, als het ooit zo ver komt, er nog iets van me overblijft?

Een stap terug

De Ander demystifiëren.

Seks demystifiëren.

Zien dat de Ander niet perfect is, hijzij heeft ook zijnhaar kanten die me niet bevallen, zoals iedereen.

Zie hoe de Ander verschillend is, beseffen dat hijzij ook andere aantrekkingen heeft (de harmonieuze samensmelting is een drogbeeld)

Denken hoe belangrijk het is dat de Ander die vrijheid heeft, dat hijzij mij niet toebehoort. Me eraan herinneren, opnieuw voelen hoe vreselijk ik het zou vinden hemhaar op te sluiten.

Denken aan andere mensen die ik graag heb.

Denken aan die momenten waarop ik voelde hoe seks een plezier was als een ander, en niets meer. Denken aan andere intense vormen van plezier die ik ken en die ik door andere middelen kan voelen.

Een terugkeer naar mezelf

Mijn verdriet observeren, analyseren, begrijpen... maar er niet in blijven. Indien nodig, plaatsen verlaten, veranderen van lucht.

Andere vriendInnen zien, andere netwerken van kennissen verkennen, nieuwe mensen leren kennen...

Alleen solitaire of vervelende dingen doen als ik me in vorm voel, anders zullen mijn gedachten terugkeren naar de Ander.

Plezier vinden in mezelf terug te vinden, mezelf vertroetelen: het is de gelegenheid een beetje aan mezelf te denken, mijn passies terug te vinden, wandelen in de bergen, mezelf een goede maaltijd maken, zingen...

Niet vergeten dat het doel van dit proces niet een vlucht is van iets, maar een terugvinden van mezelf. Niet vechten TEGEN de amoureuze demon, maar NAAR iets leuks, iets lichts.

We need to replace the idea of the 'real' relationship with the idea of the pleasurable relationship.

But how then will we judge the promiscuous, if not by assuming that they are not really having pleasure? (Adam Phillips)

...sinds vijf jaar ben ik gestopt "normaal" te (proberen) zijn, en kijk: het gaat beter met mij! Vandaag ben ik blij opnieuw te vinden wat ik als kind beleefde: dat echte gevoel in een ontmoeting met de ander. Blij om meerdere prinsen rond mij te hebben die het heden delen. Dat verplicht mij om aandacht te hebben voor mezelf en voor de ander. Blij om korrek te kunnen zijn tegenover mezelf en mijn verlangens, ten opzichte van iemand die misschien iets anders beleeft. Blij dat al mijn ontmoetingen uniek zijn en niet met elkaar te vergelijken. Dat alle woorden die met het droomprinsconcept samengaan (jaloezie, trouw, enz.) geen plaats hebben in mijn relaties, die zich op andere dingen fokussen. Daardoor ben ik in staat een relatie te beëindigen als een jongen zich slecht voelt omdat wij geen "koppel" vormen. Het overkomt me ook gevloerd te worden door een jongen die me raakt... ken je die sterren die flikkeren in de ogen en overall elders?!! Die jongen zelf, vraagt hij zich af of hij de rol van droomprins zal kunnen bevestigen? Misschien gaat hij zelfs weg, uit angst dat de band met mij die hij voelt zich zouden veranderen in vier grijze muren...

Each of our relationships is different, and we are different in each of them. This is what makes monogamy so perversely interesting.

We may believe in sharing as a virtue - we may teach it to our children - but we don't seem to believe in sharing what we value most, our sexual partners. But if you really loved someone, wouldn't you want to give them the best thing you've got, your partner? It would be a relief not be puzzled by this.

I suppose this is what friendship is meant for, perhaps therefore, one makes a difference between friends and lovers. Friends can share, lovers have to do something else. Lovers dare not be too virtuous.

If I believe that my partners' freedom entails my frustration, then my only freedom is to rob them of their freedom. This is the *folie à deux* of fidelity.

If I believe that my partners' freedom entails my own freedom, then the idea of permission disappears. This is the *folie à deux* of infidelity.

(Adam Phillips)

REDENEN OM JEZELF VAN KANT TE MAKEN

#2 ANDERS ZIJN

Je bent anders dan alle anderen en er is niemand zoals jij. Je bent een pak dikker, dunner, minder blond en gespierd dan de superhelden die je in films en op reclameposters ziet.

Je valt op mensen van hetzelfde geslacht en goed, er zijn nog homo's en lesbiennes, maar zo wil jij niet zijn. Je voelt je niet thuis in dat "milieu".

Je past niet in het plaatje van De Man of De Vrouw. Je probeert: je leert vechten, schelden en hard zijn; je epileert, koopt nieuwe kleren en gaat op dieet - maar er scheelt altijd nog iets aan en als anderen het er je niet inwrijven, merk je het zelf toch goed genoeg. Je wil niet tot een groep freaks behoren. Je hoort sowieso nergens bij. Niemand begrijpt je. Je durft er ook niet echt over te praten. Je scheldt net zo hard als je vrienden op niet-macho's: "Homo!" Je beoordeelt het lichaam van andere vrouwen even meedogenloos als je vriendinnen doen. Maar van binnen voel je je alleen. Heel erg alleen.

Zien we ze liever dood misschien?

Naar Michel Dorais

Enkele cijfers. Van holebi-jongeren is het tot *drie keer* meer waarschijnlijk dan van heterojongeren dat ze een (al dan niet geslaagde) suïcidepoging doen. Bij homojongens tussen 13 en 18 is die waarschijnlijkheid zelfs *zeven keer* groter. *Een derde* van alle holebi-jongeren verklaart ooit al een zelfdodingpoging gedaan te hebben. Bijna 30 % van alle jongeren die zichzelf ombrengen, zijn homo of lesbisch. Indien zij een niet-blanke etniciteit hebben, lopen ze statistisch gezien nog meer risico op suïcide.

Deze cijfers zijn gebaseerd op Amerikaanse studies, maar een recent Belgisch onderzoek was even onrustwekkend. Wanneer men bovendien de categorieën zou opentrekken naar alle jongeren met een onconventionele seksualiteit en/of genderidentiteit (dus niet enkel *clear-cut* homo's en lesbiennes), zouden deze cijfers nog hallucinanter zijn. Daarnaast is ook het alcohol- en ander druggebruik bij transholebi-jongeren groter, en een opvallend verband tussen alcoholisme/toxicomanie en zelfdoding is voldoende bewezen.

Natuurlijk betekent dit niet dat het veronderstelde homo-gen samenhangt met één of ander zelfdoding-gen. Het is een illusie te denken dat de antwoorden op al onze vragen in de genetica liggen. Er valt daarentegen al genoeg informatie te halen uit werkelijkheden die zonder microscoop waarneembaar zijn, zoals omgeving en opvoeding.

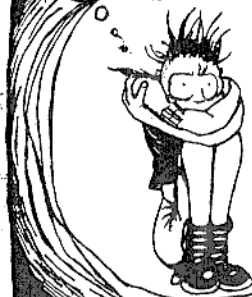
Queers en transholebi's weten zich tijdens hun adolescentie of jongvolwassenheid vaak geïsoleerd en afgewezen door hun vriendenkring, schoolmilieu en/of familie. De druk om zich aan te passen aan de heteronorm is vaak nog erg groot. Wie zijn alternatieve seksualiteit openlijk beleeft of wie duidelijk niet aan de heersende gendernormen beantwoordt, stelt zich niet alleen bloot aan afkeuring van de omgeving, aan stigmatisatie, afwijzing en sociaal isolement, maar ook aan (al dan niet seksueel) fysiek geweld. Vele transholebi-jongeren lijden onder hun non-conformiteit, en dit leidt dikwijls nog altijd tot schuldgevoel en geïnternaliseerde homofobie. Ze hebben het moeilijk zichzelf te aanvaarden en hebben vaak een laag zelfbeeld.

Voor al deze feiten is er bitter weinig aandacht. De weinige onderzoeken hierover zijn relatief recent en maar al te vaak wordt dit aspect in algemeen zelfdodingonderzoek genegeerd of desnoods in een voetnoot vermeld. De naakte feiten zouden nochtans een beleid moeten stimuleren dat deze problematiek in jongerenwerk integreert. In scouts- en sportclubs e.d. zou men aan informatie en preventie moeten doen. Op school zou een leraArEs transholebiseksualiteit altijd moeten vermelden wanneer het ook over "normale" seksualiteit en geslachtsidentiteit gaat. Dit zou niet eens leiden tot een algemene "besmetting" of een gigantische groei in het aantal transholebi's, maar zou enkel een erkenning zijn van de realiteit. En dit is nog maar een begin.

Maar de weerstand tegen de opname van holebiseksualiteit in de eindtermen en de algemene onverschilligheid, ontkenning en onzichtbaarheid, doet de vraag rijzen: ziet men ze misschien liever dood dan iets voor hen te doen?

hey god-
do I get extra credit
for not committing suicide?

EVERY DAY I CONVINCE MYSELF WITH SOME
RHETORIC BY ME, FOR ME, THAT LIFE
IS WORTH LIVING...

THAT I'M SOMEHOW
POWERFUL

BUT IT'S BULLSHIT

MY EXISTENCE
IS A CRAPSHOOT...

MAYBE I OUGHTA JUST
COMMIT SUICIDE...

IT'S BETTER THAN
THEM
GETTING ME!

YES! YES! NOW YOU'RE GETTING IT!

AND TELL ALL YOUR FRIENDS, TOO!

I MEAN... I DON'T STAND A CHANCE AGAINST THESE GUYS... WHO AM I KIDDING ??

THIS IS A WORLD RUN BY FANATICAL HETERO WHITE SUPREMISTS... WHO ARE IN POWER...

...AND SPEND THEIR DAYS PLANNING THE ANNIHILATION OF THE REST OF US!!

THEY'RE NOT EVEN GODDAMN PEOPLE! THESE BASTARDS HAVE

NO HEARTS

I'VE HAD ENOUGH

I'M 5,000 YEARS OLD

I'M TIRED NOW

IT'S JUST GETTING WORSE

I USED TO THINK I COULD WIN

BUT I CAN'T

ONLY THEY WIN THE REST OF US DIE

DO IT ALREADY!

De mensheid bestaat uit mannen en vrouwen, jongens en meisjes. Dat weet iedereen. Wat heerlijk dat dát tenminste nog een zekerheid is. En wat vervelend als daar twijfels rond rijzen. Een androgyn figuur in het straatbeeld: is het een man of een vrouw? Of een transseksueel misschien? Of een hermafrodiet, zoals je laatst op tv zag? (Je bedoelt natuurlijk een interseksueel.)

Een mens is mannelijk of vrouwelijk. Je blijft erbij, ook al wordt 1% of meer van de mensen geboren met zowel mannelijke als vrouwelijke lichaamskenmerken in talloze combinaties. Gezonde baby's worden verminkt en verplicht om levenslang hormonen te slikken, moeilijk te plassen en vooral hun geheim met niemand te delen. Waarom heet dat wetenschappelijk verantwoord en heet vrouwenbesnijdenis in Afrikaanse landen barbaars? En hoe bepaal je het "eigenlijke" geslacht van deze spijtige "vergissingen van de natuur"? Moeilijk, want hoe verfijnder de technieken worden, des te ingewikkelder wordt het om iemands geslacht te achterhalen.

Het biologisch geslacht is iets wat zich op vele verschillende niveaus manifesteert: genetische structuur (XX of XY, maar ook X, XXY e.a. komen voor), inwendige voortplantingsorganen (eierstokken of testikels, of een combinatie van beide), uitwendige genitaliën (penis of vagina), secundaire geslachtskenmerken (behaarig, borstgroei, spier- en vetverdeling...) en hormoonverdeling (meer of minder testosteron of oestrogeen e.d.).

Op al deze niveaus zijn vele vormen van zogenaamde afwijkingen mogelijk en deze komen veel vaker voor dan je denkt. Misschien ben je zelf wel een vrouw met een Y-chromosoom en/of hebben dokters je te grote clitoris/ te kleine penis in je eerste dagen "aangepast" zonder dat iemand je ooit wat verteld heeft. Maar zelfs als je je status op alle niveaus zou kennen, vertelt je biologische geslacht nog niets over je *genderidentiteit* (hoe mannelijk of vrouwelijk je je voelt), noch over je seksualiteit (hetero, homo, lesbisch, bi, sadistisch, masochistisch, zoöfiel, pedofiël, poliseksueel, aseksueel...).

Geslacht is misschien wel het allerbelangrijkste, meest essentiële en fundamentele identiteitskenmerk: het eerste wat bij je geboorte (in de meeste gevallen met onwaarschijnlijke zekerheid) werd vastgesteld en het eerste wat je na je naam op bijna elk formulier moet invullen. Maar dan zijn er

transseksuelen, mensen die zoiets essentieels willen en kunnen veranderen... Onverklaarbaar, behalve als men aanvaardt dat ze in het verkeerde lichaam geboren zijn. Gevangen zijn. Sommige transseksuelen vertellen ook zelf dat ze in het verkeerde lichaam geboren zijn, andere vinden dat ze in de verkeerde cultuur gevangen zitten. Sommigen hebben een verlangen om hun borst en/of hun genitalia te veranderen alsof het een neuskorrektie of een liposuktie betrof. (En waar ligt uiteindelijk het verschil? Antwoord: voor het ene heb je de goedkeuring van een psychiater nodig, voor het andere niet.) Sommige f2m's (vrouw-naar-man) beschouwen zich als man, anderen noemen zich transgender en plaatsen zich ergens op het continuüm tussen de twee geslachtspolen. Anderen positioneren zich volledig buiten elke geslachtsindeling. Sommigen wensen alleen een hormoonbehandeling, anderen alleen een borstvergroting/-amputatie, nog anderen houden het bij *cross-dressing*, elke dag of alleen op zaterdagavond... En dan zijn er nog mannen die niet van voetbal houden en vrouwen die boksen.

Maar terug naar die androgyne figuren in het straatbeeld of zelfs in je eigen kafee. Je kijkt en luistert en wil kost wat kost weten: *wat is hun echte, hun eigenlijke geslacht?* Face it, ze passen niet in het kader. Ze volgen de regels niet, passen de beschikbare technologie niet toe op de konventionele manier. Waarom probeer je toch zo hardnekkig "de waarheid" achterhalen? Omdat je zelf wel in een vakje wil passen en het niet verdraagt dat iemand de categorieën destabiliseert waarop jij je identiteit baseert?

De natuur zelve?

Natuurlijk niet. Transseksuelen zijn perversen, die transgenders zijn pas echte freaks en die hermafrodieten, of interseksuelen, zo je wil, zijn slechts de uitzonderingen die de regel bevestigen. Er zijn mannen en vrouwen en die zijn wezenlijk verschillend. Kijk maar naar de verschillen in de hersenen! Dat is wetenschappelijk, hé! Juist. De biologische wetenschap bestudeerde ooit Ieren, arbeiders en zwarten. De verschillen met de lichaamsbouw van de blanke bourgeoisie waren onmiskenbaar en bevestigden dat deze laatste verder geëvolueerd en dus superieur waren. Het kwam goed uit dat daardoor de slavernij en economische discriminatie gerechtvaardigd werd. Vrouwen die niet hielden van borduurwerk of er niets van baktten, maar daarentegen interesse in onze dierbare wetenschap vertoonden, noemden standaardwerken "geïnverteerd". En kijk eens, die suffragettes die zich ook in de publieke sfeer wilden begeven, hadden een "mannelijke" hormoonspiegel, een lelijk gezicht en platte borsten!

De "echte" vrouw

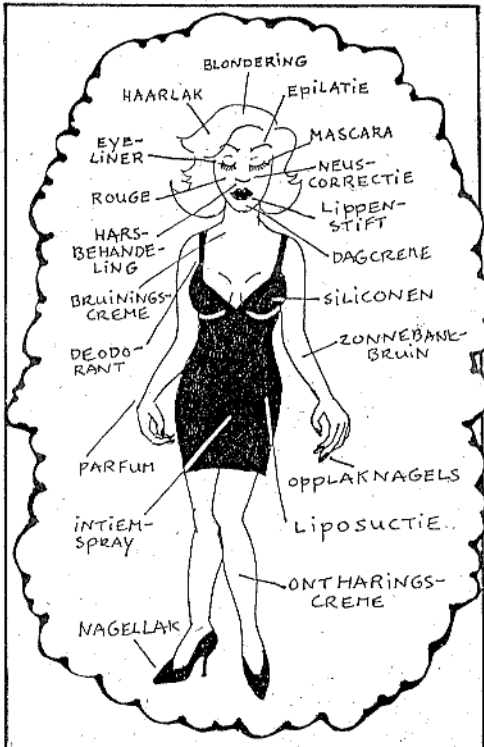
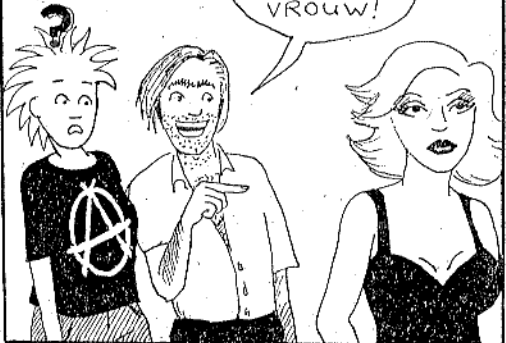
door Ka

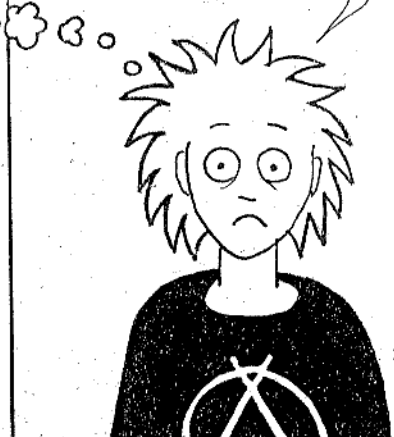
Jij HEBT HAAR
OP JE BENEN...
DAT IS ON-
VROUWELIJK!

Kijk!

DAT IS
NOU EEN
ECHTE
VROUW!

HUH?
DUS HOE MEER
NAMAAK,
HOE ECHTER
JE BENT?!?!

KA

**FOR EVERY GIRL WHO IS TIRED
OF ACTING WEAK WHEN SHE IS
STRONG, THERE IS A BOY TIRED OF
APPEARING STRONG WHEN HE
FEELS VULNERABLE. FOR EVERY**

**BOY WHO IS BURDENED WITH
THE CONSTANT EXPECTATION OF
KNOWING EVERYTHING. THERE
IS A GIRL TIRED OF PEOPLE NOT TRUSTING HER
INTELLIGENCE. FOR EVERY GIRL WHO IS TIRED
OF BEING CALLED OVER-SENSITIVE, THERE IS
A BOY WHO FEELS CALLED OVER-SENSITIVE TO NEED**

**A BOY WHO FEARS TO BE GENTLE, TO WEEP.
FOR EVERY BOY FOR WHOM COMPETITION IS
THE ONLY WAY TO PROVE HIS MASCULINITY,
THERE IS A GIRL WHO IS CALLED UNFEMINE
WHEN SHE COMPETES. FOR EVERY GIRL WHO
THROWS OUT HER E-Z-BAKE OVEN, THERE IS
A BOY WHO WISHES TO FIND ONE. FOR EVERY
BOY STRUGGLING NOT TO LET ADVERTISING
DICTATE HIS DESIRES, THERE IS A GIRL FACING
THE AD INDUSTRY'S ATTACKS ON HER SELF-
ESTEEM. FOR EVERY GIRL WHO TAKES A STEP
TOWARD HER LIBERATION, THERE IS A BOY WHO
FINDS THE WAY TO FREEDOM A LITTLE EASIER.**

© 2007 Crimethink, Gender Subversion Kit #69-B. Copyright of this content, complete responsibility and the right to reproduce and distribute this work rests with Crimethink. For more information, visit www.crimethink.com.

"Men look at women; women watch themselves being looked at."

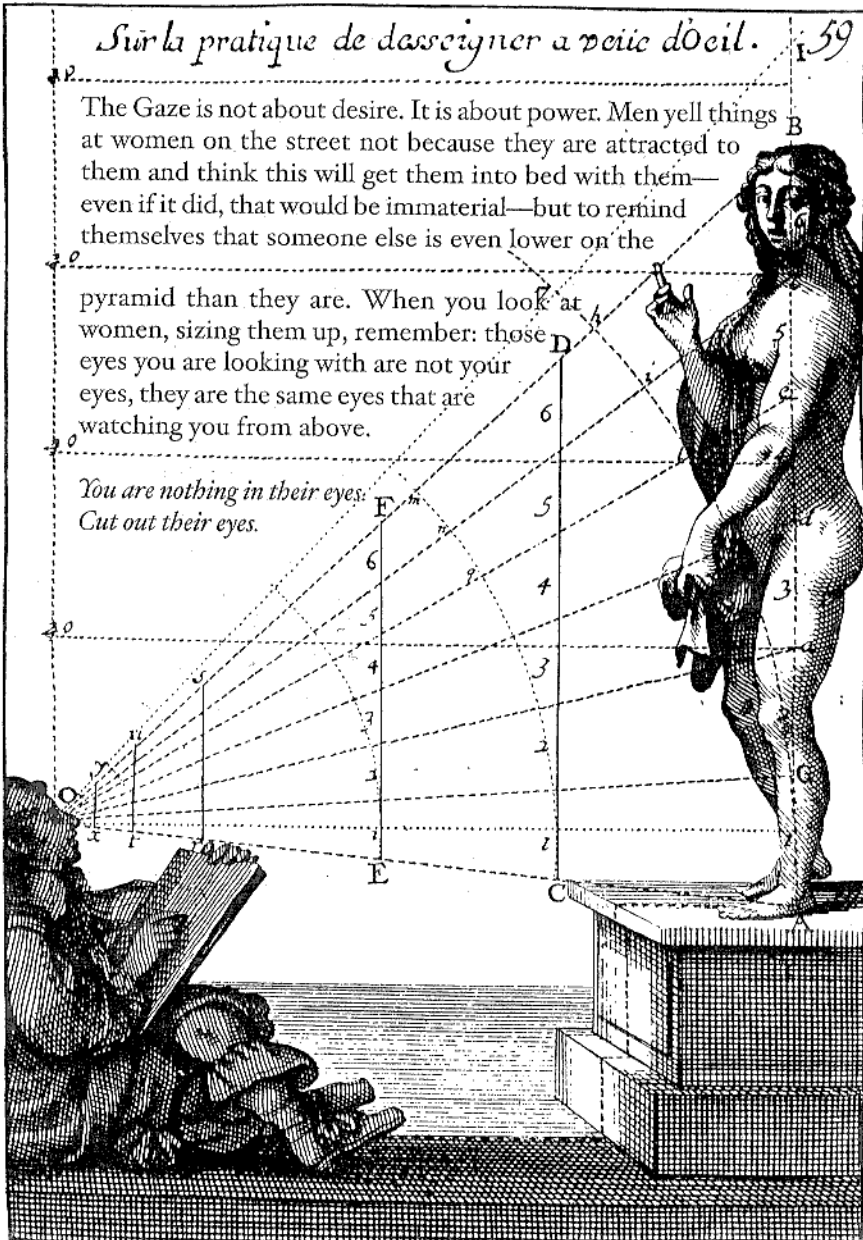
—Simone de Boudoir

Sur la pratique de dessigner a veüe d'œil. 59

The Gaze is not about desire. It is about power. Men yell things at women on the street not because they are attracted to them and think this will get them into bed with them— even if it did, that would be immaterial—but to remind themselves that someone else is even lower on the

pyramid than they are. When you look at women, sizing them up, remember: those eyes you are looking with are not your eyes, they are the same eyes that are watching you from above.

*You are nothing in their eyes.
Cut out their eyes.*

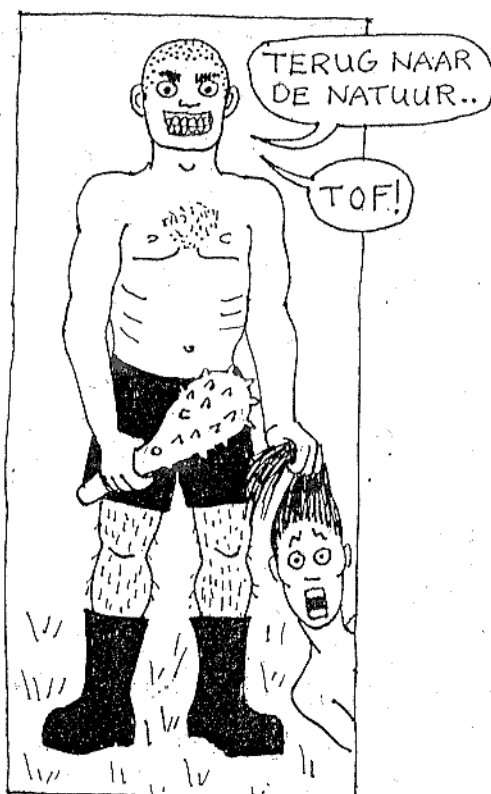

Wat een geluk dat na de tanende autoriteit van de Bijbel een ander, veel objektiever middel gevonden was om te bewijzen dat alles goed was zoals het was. De blanke man is biologisch superieur en daarom terecht de heerser van het universum.

Le Catholicisme:
fais comme ci, fais comme ça

La Science:
c'est comme ci, c'est comme ça

Biologie is niet objectief. Wetenschap is geen verzameling van feiten maar altijd een interpretatie van feiten. Zelfs de observatie van feiten (zoals hersenen) is een interpretatieproces. En al te graag ziet een mens wat hij wil zien. De uitgangspunten van iedere wetenschapper zijn subjectief en beïnvloeden elk onderzoek, maar niet iedere wetenschapper erkent dit en komt openlijk voor zijn haar subjectieve premisses uit. Daarenboven zijn de konklusies van onderzoeken grove veralgemeningen, om van de interpretatie in de pers nog maar te zwijgen.

Genderdiktatuur en heteroseksisme

Geslacht, of gender, is geen objektief biologisch fenomeen, maar een machtsysteem. "Mannelijk" staat boven "vrouwelijk", dus is het van het grootste belang te weten tot welk geslacht iemand behoort. Maar dat betekent niet dat de ene helft van de mensheid de ander overheerst. Het is niet voldoende een penis te hebben om de elitestatus te verwerven. Een echte man zijn betekent een grote auto en een kleine gsm hebben en vereist dus een zeker kapitaal, het liefst verworven door een job met veel aanzien. Niet-blanke mannen hebben het iets moeilijker dergelijk werk te vinden, maar streven daarom niet minder naar materiële statussymbolen, wel integendeel. Een echte man ziet vervolgens zijn machtige positie bevestigd door een echtgenote die vele kinderen baart, met daarnaast een hele resem minnaressen.

Het verlangen om anaal gepenetreerd te worden wordt gek genoeg altijd met homoseksualiteit geassocieerd en algemeen zijn homoseksuelen natuurlijk geen echte mannen. De stoere macho-homo's genieten echter nog een veel groter respect dan de verwijfde flickers, ook in het homomilieu zelf. Travestieten en transsekuele vrouwen zijn van de laagste soort, die mag men naar hartelust in mekaar slaan en verkrachten. Daarmee bewijst men een echte man te zijn. Vrouwen staan sowieso een trap lager op de maatschappelijke ladder, maar als ze braaf de wetten van hun geslacht volgen, scoren ze toch nog redelijk binnen hun categorie. Lesbiennes kunnen nog tot de verbeelding spreken van heteromannen als ze hypervrouwelijk zijn, maar potten en camioneuses worden zelfs in de meeste lesbokringen scheef gezien. En dan zijn er nog die vervloekte biseksuelen, van weerszijden aangevallen omdat ze van beide walletjes eten en de hele binariteit man/vrouw, homo/hetero in vraag stellen. Onbetrouwbare mensen, die bi's.

Geslacht en seksualiteit zijn met andere woorden een uiterst complex machtsysteem dat op verschillende niveaus speelt. Wie het aan privileges ontbreekt probeert meestal toch naar de norm te streven in plaats van die in vraag te stellen. Wie zich door superieuren onderdrukt voelt, zoekt een ander uit een lagere categorie om nog wat dieper te duwen en zo toch nog enige zelfwaarde te bewaren. Maar als iedereen de zogenaamd natuurlijke normen blijft aanvaarden en ze in de mate van het mogelijke probeert te benaderen, verandert er natuurlijk nooit iets.

I still find it difficult to believe that I was produced by my parents. I feel as if I invented myself... I don't know if perhaps being lesbian makes you see the world differently. That you never see yourself as this one static being: 'Now I'm mature; now I'm grown up.' I see myself as somebody constantly able to change and able to take different viewpoints, and to learn new things. (Elsa Beckett in *Inventing Ourselves. Lesbian Life Stories*)

Performance : De Wereld is een Schouwtoneel

Hoe is het mogelijk dat grote groepen mensen gedomineerd worden door een minderheid? Hoe houden zij hun autoriteit zo lang mogelijk in stand? Als gezag gefundeerd is op een verschil, heb je geen verhaal meer. Jij moet luisteren want je bent nog klein (dus weet je niets), zwart (dus een half dier), een vrouw (idem). Dat verschil, en vooral wat dat allemaal inhoudt (superieure tegenover inferieure eigenschappen), wordt zo grondig aangeleerd, dat men het zich werkelijk eigen maakt. Dat aanleren gebeurt grotendeels door *performance*: een uitbeelding, voorstelling, opvoering...

"Deze tentoonstelling is hierbij geopend" is performatief taalgebruik. Op dezelfde manier schept de verklaring "het is een meisje" een werkelijkheid. En dat gaat zo maar door. Ouderen doen je voor hoe je moet worden. Je imiteert hun performances tot ze zo natuurlijk lijken dat je op jouw beurt een voorbeeld wordt voor volgende generaties.

THE WORLD IS

TOO ROUND

TO SIT SILENTLY

**IN
THE
CORNER**

Loesje

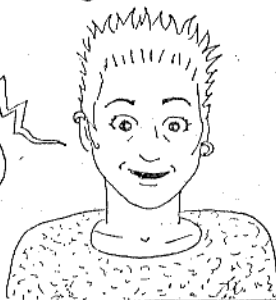
loesje@loesje.org www.loesje.org
P.O. box 1045 6801 BA Arnhem The
Netherlands

Maar *performen* blijft spelen en als je dat beseft wordt het leuker. Drag ("travestie") is maar één voorbeeld van hoe je de natuurlijkheid en het aangeleerde weer uit mekaar kunt trekken. Dergelijke optredens, zowel op het podium als op straat, beelden de relativiteit uit van de "natuurlijke" verschillen waarop het gendermachtssysteem is gefundeerd. Maar je verkleden, gedragingen nabootsen en opnieuw combineren is ook voor jezelf revolutionair. Je leeft onderdrukte facetten van jezelf uit, vindt er nieuwe uit en ontdekt een glimp van wat je was kunnen worden met een andere opvoeding...

Het vingerkootje van Catootje!

door
KA

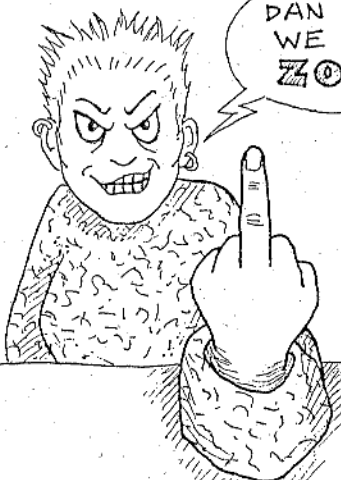
WEET JE
WAAROM LESBO'S
LANGERE VINGERS
HEBBEN?

NOU,
ALS WE ZO'N
ONDERZOEKER
TEGENKOMEN...

DAN KUNNEN
WE BETER
ZO DOEN!!

KA

Wat betekent in godsnaam "tegnatuurlijke seks?"

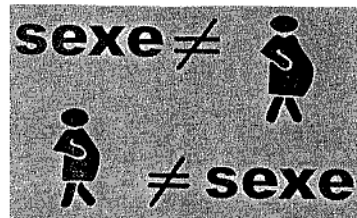
Dit is voor die merkwaaardige rariteiten onder jullie die (onbewust) blijven vasthouden aan natuurlijkheid wanneer het op seksualiteit aankomt. Durf je het aan je mening te toetsen aan wetenschappelijke feiten, bekeken vanuit een ander daglicht? (bijo. het kunstlicht van een spaarlamp) Dit is ook voor diegenen die bij de ontmoeting van zulke specimen met zijn mond vol tanden staat

Denk je: "Het is logisch en zo klaar als een klontje: mannetje + vrouwtje = kindje. Daarom zijn er twee geslachten en is homoseksualiteit onnatuurlijk." Verwijs je graag naar Darwins evolutietheorie? Misschien moet je hem dan eerst eens lezen, dan zul je zien dat zijn theorie van natuurlijke selectie een *oorsprongsleer* is en van geen enkele natuurlijke *intentie* spreekt. By the way, homoseksueel gedrag werd (tot nu toe) bij 450 diersoorten vastgesteld (wil je nóg meer onderzoek?) Ook bij de mens is zulk gedrag nog altijd niet op natuurlijke wijze weggeselecteerd, tot spijt van wie het benijdt. Het is dus een fenomeen dat in de *natuur* nu eenmaal voorkomt, ook al leidt het niet direkt tot voortplanting. Het is immers geen wetenschappelijk feit dat de natuur reproductie *tot doel* heeft. In onze huidige maatschappij is zelfs het volstreckte tegendeel waar! De meeste mensen hebben seks in de hoop er plezier aan te beleven en *that's that*. Voortplanting is een andere kwestie, dat moet passen in je carrièreplanning en je verbouwingswerken, dan laat je desgevallend de antikceptie achterwege en eventueel moet je ervoor naar het ziekenhuis of de spermabank. (Theoretisch is zelfs niet alleen het klonen van mensen mogelijk, maar ook de creatie van een embryo uit de samensmelting van twee eicellen, zonder dat er een zaadcel aan te pas komt. Uiteraard werd deze vorm van **anti-genderterrorisme** strikt verboden nog voor het in de praktijk kon worden doorgevoerd.)

Intussen rennen de mensen rondom ons van hun koffiezet naar hun auto naar hun computer naar hun diepvriesmaaltijd, maar als het om seks en gooit men plots de natuur in de strijd. Homohuwelijken? Onnatuurlijk, want niet reproductief! Homo's met kinderen? Dat nooit! Hoe inkonsekwent kan 's mensen logica zijn. Hoe natuurlijk is een heteroseksueel maar onvruchtbaar huwelijk dan? Of het huwelijk *tout court*?

Het zou geen kwaad kunnen de werkelijkheid onder ogen te zien. Er bestaan homo- en lesbokoppels met kinderen (en nee, ze zijn niet altijd besmet door hun ouders aandoening noch ongelukkiger), er bestaan éénoudergezinnen en veeloudergezinnen.

Er bestaan hetero's zonder kinderwens en queers met een voortplantingsdrang. Er bestaan vele vormen van antikceptie en artificiële voortplanting. Maak je keuze.

Cyborgs: ontrouw aan de schepper

Kimnik

De grens tussen science fiction en sociale realiteit is dun. We zijn allemaal cyborgs: deels mens, deels machine of ook: deels organisch, deels technologisch.

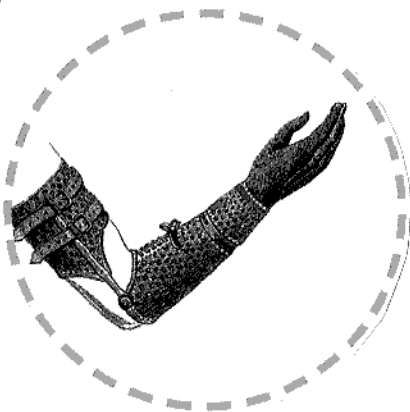
Soldaten, bijzienden, hartlijders, schrijvers, vrachtwagenchauffeurs... wat zijn ze zonder hun machinegeweren, lenzen/ laseroperaties, pacemakers, tekstverwerkers, firmawagens? Hoe onbeholpen voelt zich de gemiddelde eerstewereldburger zonder zijn haar mobiele telefoon? De meeste menselijke wezens zijn wie ze zijn bij gratie van de technologie. Ons "normaal functioneren" hangt ervan af, soms zelfs ons leven *tout court*.

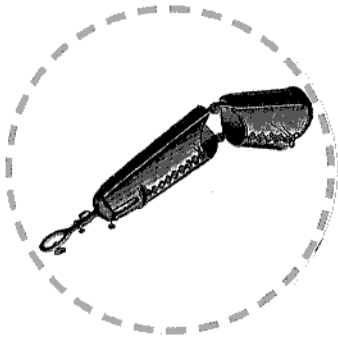
We zijn allemaal cyborgs, maar de meesten beseffen of erkennen dit niet. Deze onwetende cyborgs in sluimertoestand blijven nochtans de nieuwste snufjes kopen in de slaafse overtuiging dat ze die nodig hebben – al was het maar om indruk te maken of niet onder te doen. Intussen blijven ze de natuurlijkheid van seks en sekse verdedigen. Als je beseft dat je een cyborg bent, zul je noodgedwongen je ideeën over "de natuur" herbekijken. En dan kan zich een wereld van mogelijkheden openen waarin je autonome en creatieve keuzes kunt maken. Als je inziet dat veel van wat wij natuurlijk achten net zo goed kunstmatig is, kun je de beschikbare technologie naar eigen believen aanwenden. Dan word je een revolutionaire en vrije cyborg.

Het concept van de cyborg ontstond in de ruimtevaart. In plaats van de omstandigheden aan te passen aan de menselijke behoeftes (zoals in mikro-biosferen), leek het vruchtbaarder om de mens aan te passen aan de omstandigheden. Dat zijn de ontstaansfeiten, maar de cyborg heeft geen ontstaansmythe. In tegenstelling tot dat Adam en dat andere monster, achtervolgt de cyborg zijn Frankenstein niet met de eis om hem een heteroseksuele partner te scheppen. Een cyborg zou de hof van Eden niet herkennen. Er is geen oorspronkelijke eenheid, noch in een heterocentrische idylle, noch in een natuurlijk communisme. Psychoanalyse en dialectisch materialisme zijn niet op de cyborg van toepassing.

De cyborg is een onwettige nakomeling van militarisme en het patriarchaal kapitalisme, maar onwettige nakomelingen zijn hun vaders vaak ontrouw.

Een cyborg staat op zichzelf. Er is geen rechte lijn met de voorouders, omdat een cyborg zichzelf uitbreidt, heruitvindt en herschept. Cyborgs kunnen konstant evolueren, hun identiteit konstant veranderen en nooit duidelijk en 100% zijn. De interactie tussen hun verschillende componenten zo complex, dat deze elementen niet meer afzonderlijk te onderscheiden zijn. De combinatie is meer dan de som van de delen.

Nemen we het voorbeeld van de prothese. Na de Eerste Wereldoorlog moest men zoveel geamputeerde lichaamsdelen vervangen, dat er geen tijd was om ze "levensecht" na te maken. Bovendien moest de ekonomie enz. heropgebouwd en de vrouwen terug naar de haard. Met andere woorden, er waren fabrieksarbeiders nodig, en prothesen werden daarop afgestemd – op functionaliteit. Zo kunnen handprothesen dingen doen die een menselijke hand niet

kan. Het zijn dus eigenlijk ortheses: ze vervangen niets dat plots ontbreekt, maar voegen iets toe dat er voordien nooit was. Een dildo is iets gelijkaardigs. Hij kan alle vormen aannemen, vibreren of niet en bovendien (mits enig DIY) op eender welke plaats van het lichaam worden aangebracht – en weer verwijderd! Wat gaat er allemaal om in het hoofd van iemand die een dildo draagt, of likt, streelt, in zich voelt? Wat betekent het voor hun identiteit? Wat zijn twee lesbiennes met een dildo: een man en een vrouw? Wat zijn een vrouw met een dildo aan, en een man? Twee mannen? Wat is een man met een dildo: een dubbele man? Het lijkt misschien ridikuul, maar de vraag naar het geslacht vertaalt zich meestal in de vorm van: "Penis of vagina?" "Penis of borsten?" "Penis of niet?" Vele mannen voelen zich door de aanwezigheid van een dildo of vibrator bedreigd, als was het een konkurrent. Belachelijk? Inderdaad, **dildo's zijn revolutionaire voorwerpen** met de potentie het hele geslachtssysteem te ridiculiseren.

Cyborgs doen de grenzen vervagen tussen man en vrouw, maar ook tussen heel wat andere binaire tegenstellingen, zoals mens/dier, mens/machine, natuur/technologie, publiek/privé, primitief/beschaafd... De cyborg is niet bang van gedeeltelijke identiteiten en kontradiktore standpunten.

Een cyborg staat op zichzelf, als een complexe combinatie van elementen van tegengestelde aard. Zoals gezegd gelooft hij dus ook niet in een "essentiële" eenheid of saamhorigheid op basis van familiebanden, maar ook niet op basis van geslacht, etniciteit of klasse. Gender-, ras- en klassenbewustzijn zijn niet aangeboren, het zijn verworvenheden die ons zijn opgedrongen door vreselijke sociale realiteiten, voortgesproten uit het patriarchaat, het kolonialisme en het kapitalisme. Toch kunnen er gemeenschappen en coalities gevormd worden – en dit gebeurt in stijgende mate – meer bepaald op een bewuste en vrijwillige manier, op basis van affiniteit in plaats van identiteit. Affiniteit betekent verwantschap, niet door bloed, maar door keuze; de aantrekking van één chemische nucleaire groep door een andere.

Meer lezen? Dit zijn enkele standaardwerken:

Beatriz Preciado, Manifeste Contrasexuel

Donna Haraway, A Cyborg Manifesto (te vinden op het net)

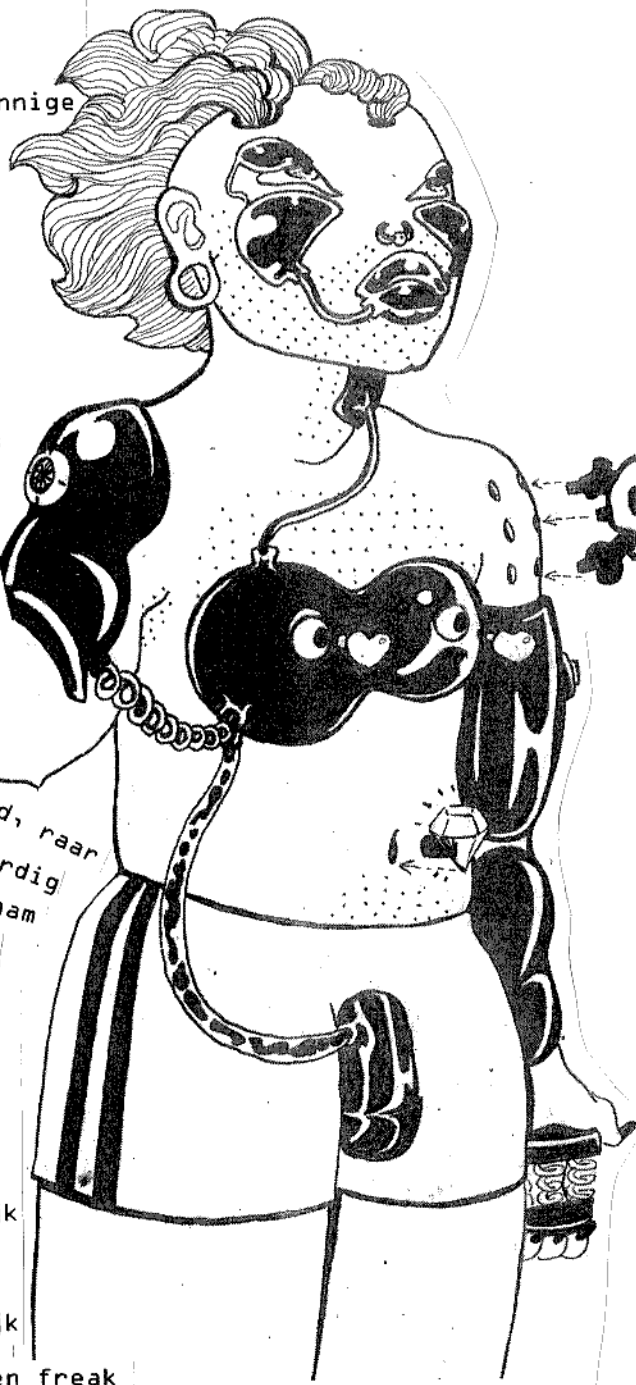
gedegenereerde alien
 afstotelijk en ziek
 pervert, debiel, krankzinnige
 monsterlijke freak
 tegendraadse zonderling
 ontspoord en abnormaal
 onaangepaste weirdo
 vervormde marginaal

afwijkend, onbegrijpelijk
 bevreemdend, onbepaald
 uitgelopen grensgeval
 uitzonderlijk, speciaal

ingewikkeld, raar
 relatief merkwaardig
 anders, vreemd en zeldzaam

grappig, eigenaardig
 verbazend buitengewoon
 ongrijpbaar, exclusief
 apart en autonoom
 bijzonder innovatief
 mysterieus, opmerkelijk
 ongewoon excentriek
 origineel en wonderlijk

38 het heeft wel iets, een freak

Droge beschouwingen van vette toestanden

Kimmik

Het belang van porno

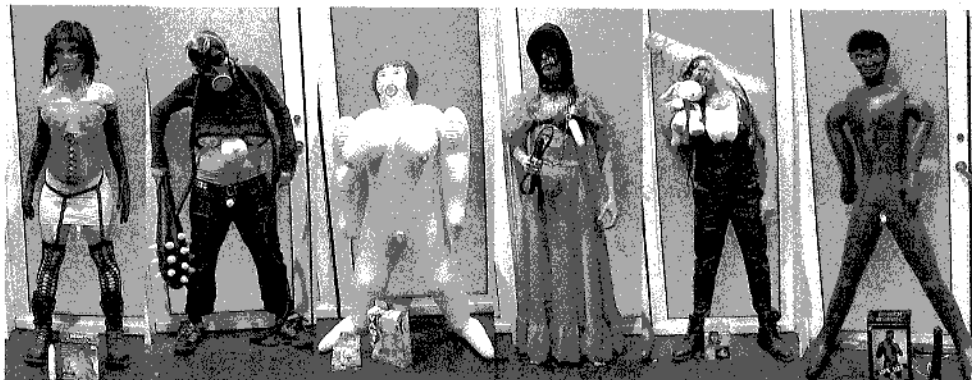
Kommerciële literatuur beeldt de filosofie uit van de cultuur en de periode waarin ze wordt geproduceerd. Analyseer ze en je herkent makkelijk welke cluster van gevoelens en opvattingen de massa domineert. Dat geldt niet alleen voor stationsromannetjes, maar ook voor bijvoorbeeld reclame, Hollywoodfilms en porno. Wat het laatste betreft zou men kunnen zeggen: porno toont gevoelens en opvattingen die de *mannelijke* massa domineren.

Het overgrote deel van pornografische verhalen, foto's, tijdschriften en films, maar ook stripteaseshows richten zich exclusief tot het mannelijk oog. En dat oog kijkt, consumeert en participeert vanaf jonge leeftijd. Vraag aan de jongens en mannen in je omgeving welke rol porno in hun seksuele voorlichting heeft gespeeld, en velen zullen beamen dat de vunzige blaadjes (gepikt uit de krantenwinkel of gevonden in papa's werkkamer) hun eerste en voornaamste informatiebron waren van wat seks nu eigenlijk is. Producten van platte kommercie hebben dus vaak een monopolie op de prille puberale seksuele ervaringen van jongens (om het even of die beelden nu opwinding, afkeer of een combinatie van beide teweegbrachten) en op een diepgaande vorming van hun visie op seks en geslachtsverhoudingen.

Onder feministes is het belang van dit machtige medium niet onopgemerkt gebleven. Het fenomeen leidt nog altijd tot hevige polemieken tussen zij die elke vorm van porno afkeuren en pro-seksfeministes die voor vrouwvriendelijke porno pleiten. Een recent fenomeen is postporno, maar om dat te begrijpen, moeten we eerst de mainstream pornografie zelf onder de loep nemen.

De nauwelijks verborgen boodschap van porno

We hoeven er geen doekjes om te winden, noch overdreven te nuanceren. De kommerciële of mainstream heteroporno is inherent seksistisch. De blik is mannelijk, het object is een vrouwenlichaam. De vrouw wordt niet alleen ge-objectiveerd en herleid tot haar lichaamsopeningen, ze wordt ook verdierlijkt (*pet of bunny of the month*) en voorgesteld als een hitsig vat vol seksuele energie dat ter beschikking van de man staat. Zij is passief, hij is agressief en dit wordt voorgesteld als een natuurlijke, aangeboren realiteit. Pornografie ontmenselijkt dus de vrouw (tot dier en ding) en dit geeft de man een gevoel van superioriteit. Porno streeft boven alles naar de onderwerping van de vrouw. Wie dit overdreven pamflettaal vindt, moet nog maar

eens de eerste de beste film uit de volwassenenafdeling van de dichtstbijzijnde videotheek ontlenu. Maar ook het fenomeen van stripteasebars is sprekend. In deze konteks voelun de bezoekers zich niet geneigd om te masturberen. Zonder het vooruitzicht op een orgasme betalen mannen er toch gigantische bedragen voor een drankje, alleen maar om te zien hoe een vrouw, die wegens haar beroep weinig respekt geniet, zich vrijwillig voor hen uitslooft. Porno transcendeert seksueel verlangen naar een relatie van dominantie. Anders gezegd: ze seksualiseert sociale machtsverhoudingen en vertaalt ze in een mannelijk discours zodat een man zichzelf erin terugvindt, er zijn mannelijkheid in terugvindt.

En hoe zit het met de minder klassieke pornofilms? De mainstream videotheek heeft toch ook een groot aanbod aan homo-, lesbische en s/m-films?

Lesbiennes worden hier (net als andere vrouwen) nauwelijks als een marktgroep gezien. Lesbische pornoscènes richten zich normaalgezien tot heteromannen en onderstrepen het seksuele en dierlijke karakter van vrouwen. Je kunt zien dat deze doorgaans hetero-actrices zich richten naar de mannelijke observator en ze hem enkel bij wijze van voorspel opwinden. Uiteindelijk komt het mannelijke personage hun de ultieme bevrediging schenken.

In het geval van sado-masochisme wordt de (vrijwillige) slavenrol ook vaak door mannen gespeeld, maar in feite staat de domina in haar (voor hem) opwindende outfit in dienst van *zijn* verlangens naar onderworpenheid. Een goede domina is zij die de verborgen verlangens van haar slaaf kan raden en bevredigen. De slaaf is dus de eigenlijke meester van het hele theater.

Er bestaat homoporno waarin dominantie niet van tel is en waar er zelfs een gelijke verhouding tussen alle personages bestaat. Op zich lijkt dat evident: er zijn tenslotte geen vrouwen in het spel. Toch zijn er genoeg video's die de genderstereotypes reproduceren en waarin bijgevolg wel een duidelijke machtsverdeling heerst. De aktieve rol is in dit geval weggelegd voor een hetero-akteur. Hoewel hij in homofilms akteert, is hij degene die penetreert en gepijpt wordt en aldus zijn mannelijkheid bewaart. Voor de passieve rol worden mannenlichamen (vooral van niet-Europese oorsprong) vervrouwelijkt en evengoed geïnstrumentaliseerd.

Postporno

Het fenomeen van dominantie en onderworpenheid hoeft in postporno niet volledig te verdwijnen, maar ze is niet met een zogenaamd natuurlijke geslachtsindeling verbonden. Zo kunnen zwarten en Aziaten de actieve rol spelen tegenover een passieve politieagent, ik zeg maar wat. Postporno is een kritiek op traditionele porno, maar in het beste geval is het resultaat niet alleen politiek, maar ook nog opwindend. Dit kan bijvoorbeeld bereikt worden door enkele vormkenmerken van klassieke porno nog extremer door te trekken.

Hoewel kreten en gezichtsuitdrukkingen blijf geven van opperste vervoering, zijn pornografische handelingen ontdaan van elke sensualiteit. Ze zijn koud en mechanisch, monotoon en repetitief. Porno-acteurs akteren een mens te zijn, of eerder een stereotiepe man of vrouw, maar eigenlijk zijn het instrumenten, robots. Hun lichaam is een masker zonder gezicht. Porno-acteurs zijn cyborgs. Postporno poogt dit alles niet te ontkennen noch te verbergen en wil de mythe van echtheid, natuurlijkheid, menselijkheid niet langer in stand houden. Er bestaan postpornofilms waarin enkel machines te zien zijn - een erotische versie van de fabrieksscène uit *Dancer in the Dark*, zeg maar.

Er komen andere genders aan bod dan de conventionele man of vrouw, maar de dekonstruktie gaat verder dan het insluiten van seksuele en genderminderheden. Het is moeilijk een geslacht toe te kennen aan cyborgs. Als pornografische lichamen tot hun genitaliën worden gereduceerd, kunnen postpornolichamen overal seksuele organen hebben. Dildo's, nepborsten, fopspenen en andere prothesen kunnen overal op het lichaam voorkomen. En wat dacht u van een banaan in de mond van een opblaaspop, gepijpt door een andere mond? Wie penetreert hier wie?

Zo vervagen de genaturaliseerde grenzen tussen man en vrouw, tussen mens en machine, tussen fantasie en reële handelingen.

ik liep onder linden lieden voorbij
wier lichaam straalde van liefde
in schaamteloze uitbundigheid
lachte de regen om de zon

en ik liep alleen, in die walsende wereld
mijn geest al dwalend in mijn lijf
dat geen uitweg vinden kon

ik praatte met nieuwe en oude vreemden
maar leek de enige ontheemde
raadde gedachten
vooral achter woorden
die ik niet eens begreep of hoorde
en zweeg – rookte
kookte vanbinnen en keek
meestal naar beneden

die nacht sliep een kat op mijn benen

ik sta op een wagen, publiek glijdt voorbij
met starende camera-ogen
volledig zelfingenomen
negeer ik, acteer ik
zweet ik, soms flirt ik, dan merk ik:
dit is mijn egotrip
kijk naar mij
dit ben ik

hier sta ik, neem ik de ruimte in
toon mijn tong, bespeel mijn zinnen
dans automatisch en auto-erotisch en vrij
kijk naar mij

begrijp me niet
herken me niet
raak me niet aan
maar kijk naar mij
ik ben hier

eens stond ik daar, beneden
liep ik verdwaald in de trots van de rest
geen mens die me zag
ik keek wat benepen
naar mijn eenzame eigen afwezigheid

nu eis ik mijn trots op
neem ik de troon in
een ster, een narcist, een ambividu
kijk naar mij, nu
ik besta

alle twijfels zweet ik uit
ik dans in een roes
stroom over van wellust
ik plak en ik stink
ben vuil en verrukt

en dan, een donkere prins op de bus
en, in de ochtendschemer

een dildo tussen mijn benen

REDENEN OM JEZELF VAN KANT TE MAKEN

#3 ARBEIDSMORAAL

Je zit op school. Dat gaat niet vanzelf. Aan alle kanten voel je de druk. Je moet harder werken, om beter te presteren, om een diploma te halen, om later een goede job te vinden (goed betaald en met hoog aanzien). Want zonder dat ben je niets, is je leven mislukt en zullen je opvoeders ontgoocheld zijn in jou.

Je bent werkloos. Je betekent niets in onze maatschappij. Je bent uitschot. Erger nog, je bent een profiteur en een luiaard. Je wordt gecontroleerd en gekleineerd. Bij elke sollicitatie moet je jezelf de hemel in prijzen terwijl je door de grond zakt van vernedering - en dit alles voor werk dat je eigenlijk liever niet doet, voor een firma die jij veracht en die jou veracht. Intussen heb je niet genoeg geld om je vrienden te trakteren, een potentieel lief te imponeren of tijdelijk je miserie met een aanval van koopwoede te blussen. Je hebt geen reden om 's morgens op te staan. Van een band met je collega's is weinig sprake. Je ziet hen enkel stilzwijgend in de deprimerende wachtzalen van de bureaucratie.

Je hebt een strontbaantje. Je ziet niet alleen af terwijl je de uren aftelt en het karige loon optelt, je schaamt je ook wanneer je moet zeggen "wat je doet".

Je hebt een job waarmee je een redelijk tot hoog loon en aanzien verdient. Je werk eist wel al je meeste tijd en energie op. Je sociaal leven is beperkt. Op een dag zul je ontdekken dat je op een hartaanval aanstuurt. Je zult beslissen meer tijd met je familie door te brengen. Helaas zul je vaststellen dat je kinderen volwassen zijn en jou amper kennen.

'k geraak er niet
ik kom er niet
geen stap kan ik verzetten

ik moet het niet
en wat ik doe
is zeker gene vetten

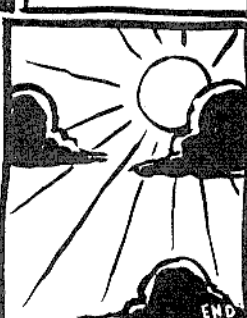
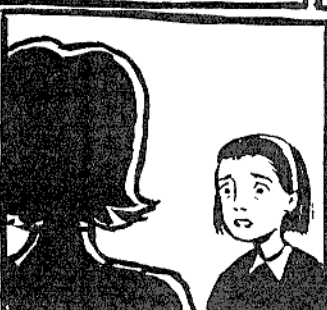
ik lijd aan burn-out
ik ben plat
leeg

ik kan geen 2 dingen denken
of ik word doodmoe
ik ben loom
ik ben op

het laatste jaar
was toch heel zwaar

Frankx

*
* **Success Story** *
by Billy Burg *

a new reality is better than a new movie

a fantasy of defeat,

an escape into chains,

a vacation at a dead end

**I REALISED THEN — IF YOU
WANT SOMETHING DONE
THEN YOU'VE GOT TO DO IT
YOURSELF — DIRECT ACTION
IS THE ANSWER —**

life can be beautiful when we start to

break free!

TER VERDUIDELIJING: ENKELE REDENEN OM JEZELF NIET VAN KANT TE MAKEN

Je bent niet alleen. Je bent niet de enige die depressief is en het leven niet meer ziet zitten. Je bent niet de enige die met sprookjes werd grootgebracht die niet te realiseren zijn. Je bent niet de enige die anders is. Je bent niet het enige slachtoffer van de arbeidsmoraal en de economische ongelijkheid.

Mensen geraken uit depressies. Mensen vinden alternatieven voor de dwingende identiteitsnormen en grijze levenspatronen die de enige mogelijkheden schijnen. Mensen vinden zichzelf opnieuw uit, en dit niet zelden net door een depressie.

Ontelbare mensen worstelen met dezelfde gevoelens, denken dat ze te anders, te onaangepast zijn om in deze wereld te functioneren. Denken dat de wereld hen niet moet. Dat er iets aan hen scheelt. Sommigen voelen zich zo één keer per maand, anderen maanden aan een stuk. Sommigen van hen maken een einde aan hun ellende, maar ook aan hun kansen op verandering. Sommigen voelden zich jaren geleden zo, maar leven nog en kwamen erdoor, kwamen eruit.

Je kunt niet beoordelen hoe je je over enkele jaren (of maanden, weken, dagen) zult voelen, welke evoluties je doorgemaakt zult hebben. Zelfdoding is vaak een permanente oplossing voor een tijdelijk probleem.

Je bent niet noodzakelijk alleen als je geen lief hebt. Je bent niet noodzakelijk niet-alleen als je wel een lief hebt. De prinsEs op het witte paard is een sprookjesfiguur. Vergeet het, je zult niet gered worden, je moet zelf uit je kasteel komen om vrienden en minnaars te zoeken. In de wijde wereld die begint buiten de poort van je kasteel ben je niet alleen, zelfs al lijkt het soms zo. Een familie stichten is niet de enige, laat staan de makkelijkste of de beste manier om een netwerk rond je te creëren. Als je denkt aan de ellende die je in jouw familie hebt beleefd, waarom blijf je er dan nog van dromen een replica daarvan te scheppen? Als er al die andere mogelijkheden zijn van affiniteitsgroepen?

Wat het aspect ook is waardoor je je anders voelt, ook daarin ben je niet alleen. Schuim bibliotheken en het internet af, ergens vind je boeken en films over mensen zoals jij. Log in op mailinglists en discussiefora, er zijn er ongetwijfeld met mensen zoals jij. Je zal plots beseffen dat je *niet* alleen bent, *niet* de enige bent. Ontdek nieuwe groepen in je eigen omgeving, vertrek op reis en ontdek internationale netwerken van mensen zoals jij.

Door te beseffen wat jou raar en ongelukkig maakt, kun je ook ontdekken **wat jou bijzonder en het leven spannend maakt.**

Depressief zijn is nooit leuk, maar in een depressie kan de kiem liggen voor bevrijding. Je kunt tot een besef komen dat je latere geluk kan bepalen. **Flippen zul je sowieso, maar intussen kun je wel in een interessante richting flippen.**

Geluk is niet gelijk aan een lief + vast werk. Wat je eigenlijk wil, is doen wat je graag doet. Of dat nu goed, slecht, of niet betaald wordt, of die bezigheid nu veel of weinig aanzien heeft, doet er minder toe. Jij bent het die er je tijd mee doorbrengt. Een minimum aan geld heb je nog altijd nodig, maar dat minimum ligt misschien wel lager dan je denkt. Je hoeft de prestatiedwang niet te aanvaarden. Werkloos zijn kan ook een positieve keuze zijn, waardoor je vrijwilligerswerk, politieke actie of andere, vaak onbetaalde dingen kan doen.

Als je je slecht voelt, lijkt het alsof je de rode draad weer oppikt. Het lijkt of je al heel je leven dezelfde problemen hebt en ze nooit opgelost raken. Je herinnert je alleen de mindere tijden, terwijl de periodes van tevredenheid en vreugde slechts tijdelijke momenten van verstandsverbijstering lijken.

Maar als je je goed voelt (zult voelen), zul je het omgekeerde denken. Je eigen donkere cirkelgedachtes van weleer zullen momenten van verstandsverbijstering lijken. Je was de greep op de werkelijkheid verloren, werd overwoekerd en overdonderd door een werkelijkheid die je niet meer kon vatten. Maar dan krijg je een nieuw perspectief, ontdek je de oorzaken en bekijk je ze anders, vorm je een synthese, en dan krijg je weer overzicht, zie je weer mogelijkheden. En dan zal de vlucht van een vogel in de lucht, het geluid van de zee, de lach van een vriendIn weer stralen, zul je weer de schoonheid ervan zien, en de levenslust. Net zoals het licht van vroeger geluk je nu maar kunstlicht schijnt, zul je je ooit afvragen hoe je zo blind kon zijn, hoe je een **blinddoek** je kon laten geloven dat alles donker was.

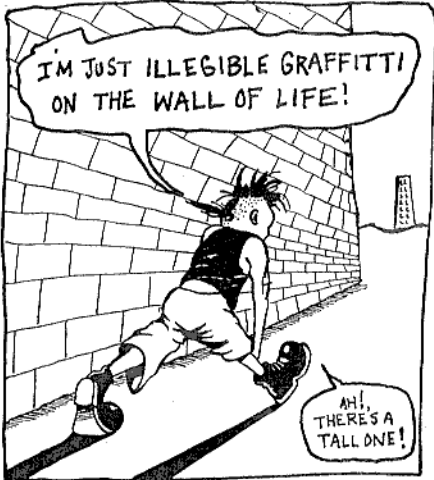
Resumée

Jorothy Parker

Razors pain you;
Rivers are damp;
Acids stain you;
And drugs cause cramp;
Guns aren't lawful;
Nooses give;
Gas smells awful;
You might as well live.

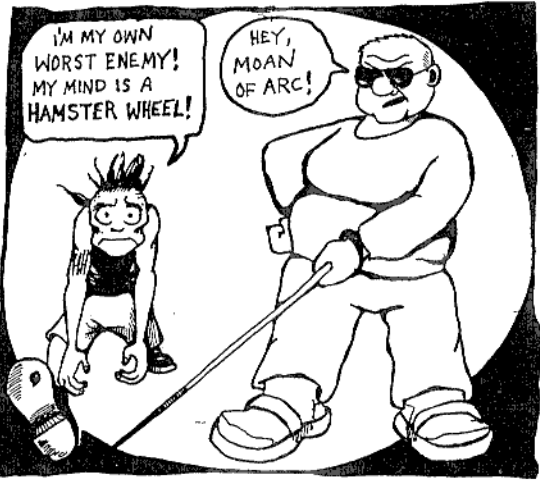
Enkele dingen die je kan doen:

- Ga op reis.
- Verander je leven.
- Probeer nieuwe dingen uit.
- Ontmoet nieuwe mensen.
- Praat erover!
Met familie, vrienden en/of collega's.
- Praat erover!
Met een vertrouwenspersoon.
- Overall ter wereld bestaan hulpdiensten met vrijwilligers die getraind zijn in het luisteren.
- Praat erover! Met een dokter. Misschien kunnen medicijnen en therapie je helpen.
- Praat erover!
- ...

I'M JUST ILLEGIBLE GRAFFITTI!
ON THE WALL OF LIFE!

AH!
THERE'S A
TALL ONE!

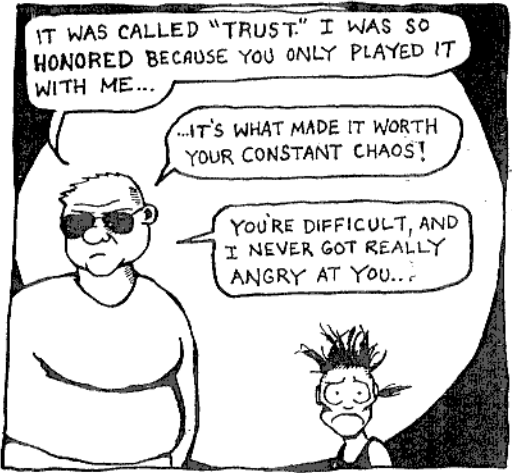

I'M MY OWN
WORST ENEMY!
MY MIND IS A
HAMSTER WHEEL!

HEY,
MOAN
OF ARC!

GOT A MINUTE FOR AN OLD
FRIEND BEFORE YOU GO?
YOU REMEMBER ME,
DON'T YOU?
WE USED TO PLAY A
LITTLE GAME
TOGETHER...

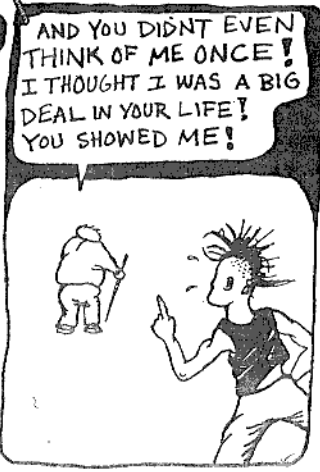
IT WAS CALLED "TRUST." I WAS SO
HONORED BECAUSE YOU ONLY PLAYED IT
WITH ME...

...IT'S WHAT MADE IT WORTH
YOUR CONSTANT CHAOS!

YOU'RE DIFFICULT, AND
I NEVER GOT REALLY
ANGRY AT YOU...

BUT I'M ANGRY AT YOU NOW!
HERE YOU ARE, FIXING TO
JUST GO LIKE THAT!!!

AND YOU DIDN'T EVEN
THINK OF ME ONCE!
I THOUGHT I WAS A BIG
DEAL IN YOUR LIFE!
YOU SHOWED ME!

YOU TAKE MY HEART
WITH YOU, AND YOU
LEAVE YOUR PAIN
IN IT'S PLACE!

THAT'S NOT
FAIR,
HOTHEAD!

THAT'S NOT WHAT
I DESERVED.

OH, GOD!

ZIJ DIE OVERBLIJVEN...

Liefste K.

Hier in Berlijn lopen veel mooie mensen rond in zwarte kleren (ook al is het snikheet) met een hanekam. Ze lijken wat op jou.. Je zou je hier goed hebben gevoeld, denk ik. Niet alleen. We zouden hier eigenlijk samen naartoe gaan, weet je nog. Maar er kwam iets tussen.

En toen nog iets. Je sliep in. Je maakte jezelf af. Moedig hoor. Maar je had toch tenminste eerst eens naar hier kunnen komen. Deze sfeer opsnuiven, zo anders dan in onze kleinstad en jouw ondergrondse woning. Hier zie je de underground in zomers daglicht. Je had je hier thuis kunnen voelen. En nog een keer die mooie glimlach van je tonen.

Een warme kus op je koude lippen

Kimnik

als ik pietje de dood
tegenkwam
ik zou geen seconde twijfelen
ik sloeg hem op zijn gezicht
dat zweer ik

Frankx

K. bestaat niet meer zagezegd maar hij spookt rond in de straten. In de kafees. Ook wel in mijn hoofd natuurlijk. Deze nacht, als ik eindelijk stil in bed lig, komen herinneringen boven. Wakkere dromen die ik herbeleef en die me tegelijk ontglippen. Al zoveel vergeten. Proberen rekonstrueren. Me vastklampen aan alles wat ik van zijn bestaan nog weet, en dat met zo een slecht geheugen... Geen kans meer. Geen antwoord. Een dood telefoonnummer in mijn gsm.

Ik stap uit bed. Het is donker en alles is stil. Wil zijn woning binnen gaan en me overgeven aan zijn eigen demonen. Wil gaan liggen waar hij lag, waar zijn eigen moeder hem vond. Waar ik ooit lag te huilen om mijn moeder en om de onbegrijpelijke, ongrijpbare miserie van mijn bestaan. Hij probeerde me te troosten. Nu wil ik huilen om een vriend en de onbegrijpelijke, ongrijpbare afwezigheid van zijn bestaan. Niemand moet me troosten. Ik moet het voelen, zien, ruiken, dat hij slechts nog een spook is. Wil zijn zwarte muren aanraken, maar die zijn al overschilderd, heb ik gehoord. Zou er al iemand wonen? Zou die denken dat het spookt als ik de klink probeer? Natuurlijk is de deur op slot. Zijn deur was altijd op slot. Zijn rolluik altijd naar beneden. En daarop pronkt nog steeds zijn teken. Zijn manier van omgaan met vandalisme: er zijn eigen *tag* over spuiten. Cirkelvormig, en zwart uiteraard. Ik staar ernaar als naar een grafmonument door hemzelf ontworpen. Ik kan hier toch niet staan snotteren op straat, ook al is er niemand te zien. Iedereen slaapt. Het is doodstil.

Ik wil het verdomme achter me hebben. Wil er in één keer diep induiken, huilen, blèten, schreeuwen, rituelen. En dan de zon zien opkomen en het leven genieten. Mijn leven. Maar neen, een traantje nu en dan, een sluimerend verdriet en een almaar weerkerend beeld dat met me meedwaalt door de nachtelijke straten, bijna tastbaar, veel te echt om weg te zijn. Ik wil mijn hand uitsteken en de zijne vastnemen, die onbevangen glimlach kussen, die glinsters in zijn ogen vangen. En ze hem dan teruggeven. Ik wil hem troosten, maar dat is makkelijk gezegd achteraf. Toen hij het blijkbaar nodig had, was ik er niet. Niemand heeft hem kunnen tegenhouden, en wie ben ik? Maar ik was er niet. En nu is het te laat.

Het is laat. Ooit moet ik gaan slapen. En wel nog voor ik het allemaal aanvaard heb. De voldongen feiten. Zijn individuele keuze. Het leven dat voor ons verdergaat. De zekerheid dat ik me hem altijd zal blijven herinneren en met mij vele anderen. Maar het schuldgevoel, het verdriet en de woede omdat wij daarmee opgescheept zitten terwijl hij vredig onder de zoden ligt, zal dat ook allemaal blijven duren?

Liefste Bruno
het is zo:

ik mis de zwaluwen nooit
ze gaan weg
en komen terug

ik merk ze jaarlijks
één of twee keer op
en telkens denk ik:

wat een vlucht
wat een wonder

ik weet niet veel van vogels
maar ik snáp hun vlucht
en ik denk nooit:

wat zonder?

Bruno overleed op 28/12/2001

Fantoompijn

Stijn Meuris (Monza)

De zenuw is eruit
Weg uit hoofd en huid
De wonden zijn geheeld
De erfenis verdeeld
Het thema is verdampt
De spullen van de hand
De foto's ingelijst
En niemand die nog wijst

En toch
Fantoompijn
Er heerst fantoompijn
In mijn atoombrein
Fantoompijn

De slagen zijn verwerkt
De dagen weggewerkt
De pijnen ingeperkt
En de lijnen weer versterkt
Het slapen gaat weer goed
Er hangt hernieuwde moed
De pillen bijna op
Een zo goed als nieuwe kop

En toch
Fantoompijn
Er heerst fantoompijn
In mijn atoombrein
Fantoompijn

Een hele kunst.

Elizabeth Bishop

De kunst van het verliezen valt te leren,
veel dingen lijken zo vol vuur om
weg te raken dat hun verlies ons niet behoeft te deren

Verlies iets iedere dag. Leer accepteren
de verloren sleutelbos, het slecht bestede uur.
De kunst van het verliezen valt te leren.

Beoefen dan het verder, meer en steeds
sneller kwijtraken van namen en van plaatsen, naar welk
buurland je wilde reizen. Niets van dit alles zal je deren.

Ik verloor moeders horloge. Nog minder te beheren!
Het laatste of het op één na laatste van drie geliefde huizen
staat te huur
De kunst van het verliezen valt te leren.

Twee schitterende steden verdwenen. En meer en
groter streken, twee rivieren, een geliefde schuur.
Ik mis ze, maar het kan me niet meer deren.

Zelfs als ik jou verlies (je stem gekscherend, bezwerend
is dat geliefd gebaar) zal dit geen leugen zijn. Op den duur
valt de kunst van het verliezen best te leren
al lijkt het (Schrijf op dan!) dat het ons wel degelijk kan deren.

Werkgroep Verder, Nabestaanden na Zelfdoding

p/a CGG PassAnt vzw, Afdeling Halle
Tel. 02 361 21 28 - fax 02 361 77 17
info@werkgroepverder.be
<http://www.werkgroepverder.be/>

(met o.a literatuurtips en vele links)

HOE JE OMGEVING NIET DE DOOD IN JAGEN?

Zelfdoding is zelden een impulsieve beslissing. In de (weken,) dagen en uren voordat mensen zichzelf doden, zijn er gewoonlijk aanwijzingen en waarschuwingssignalen. Als je die pas inziet of serieus neemt wanneer het te laat is, staan je (naast een vreselijk verdriet) ook een hoop zelfverwijten te wachten en een schuldgevoel dat moeilijk te verwerken is. Wees altruïstisch (een nuttige vorm van egoïsme), want de kans is reëel dat ook jij dierbaren zal verliezen. Jij bent degene die zal overblijven en er onbeschrijfelijke last van zal hebben!

WAARSCHUWINGSSIGNALEN

De sterkste en meest verontrustende tekenen zijn verbaal, vaak indirect:

"Ik kan niet meer verder", "Niks doet er meer toe", "Ik zou willen slapen en nooit meer wakker worden", "het kan me niet schelen wat er met me gebeurt", "Ik zal je niet langer tot last zijn", "Over mij hoeft je je binnenkort geen zorgen meer te maken." Maar ook direct: "Ik denk eraan er een eind aan te maken", "Ik wil niet meer leven", "Ik wou dat ik dood was"...

Zulke opmerkingen moeten ALTIJD serieus genomen worden!

Andere veel voorkomende tekenen zijn:

- neerslachtig of teruggetrokken worden
- roekeloos gedrag
- zaken op orde maken en waardevolle bezittingen weggeven
- een opvallende verandering in gedrag, houding, uiterlijk
- overmatig alcohol- of druggebruik

Natuurlijk leiden deze afzonderlijke situaties meestal niet tot zelfdoding, maar hoe meer tekenen iemand vertoont, hoe groter het risico.

Situaties

- mishandeling en seksueel misbruik
- een familie waarin zelfdoding of geweld nog voorkwamen
- de dood van een goede vriend of familielid
- een relatie die is afgelopen
- moeilijkheden op school, aankomende examen, slechte resultaten
- problemen op het werk, ontslag
- dreigende juridische akties
- recente gevangenneming, aanstaande invrijheidsstelling

Gedrag

huilen vechten de wet overtreden impulsiviteit
zelfverminking schrijven over dood en zelfdoding
vroeger zelfmoordgedrag extreem gedrag zich terugtrekken, isoleren
dingen die hijzij vroeger graag deed niet meer leuk vinden

Lichamelijke veranderingen

gebrek aan energie verstoorde slaappatronen (te veel of te weinig slaap)
verlies van eetlust plots gewichtsverlies of -toename
toename van onbeduidende ziektes plotse verandering van uiterlijk
plots gebrek aan belangstelling voor het uiterlijk

Gedachten en emoties

gedachten aan zelfdoding eenzaamheid grote droefheid stress
gebrek aan steun van familie en vrienden schuldgevoelens
afwijzing, zich uitgesloten voelen dagdromen spanning
niet in staat zijn verder te kijken dan een beperkt gezichtsveld
hulpeloosheid verlies van eigenwaard

HOE KUN JE HELPEN?

Wees stil en luister! In plaats van antwoorden of oplossingen willen mensen met zelfdodingsneigingen vooral een veilige plaats van vertrouwen, waar ze zich kunnen uiten, zichzelf kunnen zijn.

Echt luisteren is niet gemakkelijk. We moeten de neiging onderdrukken om iets te zeggen, iets toe te voegen, goede raad te geven. We moeten niet alleen luisteren naar de *feiten* die iemand ons vertelt, maar ook naar de gevoelens die erachter steken. We moeten de dingen vanuit hun gezichtspunt proberen zien, niet het onze.

Mensen met zelfmoordgedachten willen

- **iemand die naar ze luistert**, de tijd neemt, niet oordeelt, die geen mening geeft, maar aandacht.
- **iemand om vertrouwen in te hebben**, iemand die hen respecteert.
- **iemand die om hen geeft**. Die zichzelf beschikbaar stelt, hen op hun gemak stelt. Die geruststelt, accepteert en gelooft. Die zegt: "Ik geef om jou."
- **niet alleen zijn**. Afwijzing kan het probleem tien keer zo erg doen lijken. Iemand hebben op wie je een beroep kunt doen, maakt veel uit.
- **geen advies krijgen**. Preken helpt niet, noch de suggestie "kop op" of de gemakkelijk verzekering "alles komt wel in orde". Analyseer niet, vergelijk niet, verdeel niet in hokjes en bekritiseer niet.
- **niet ondervraagd worden**. Verander niet van onderwerp en doe niet uit de hoogte. Het is moeilijk om over gevoelens te praten.

**IF YOU THINK
YOU'VE SEEN IT ALL**

LOOK

AGAIN

Loesje

loesje@loesje.org www.loesje.org
P.O. box 1045 6801 BA Arnhem
The Netherlands

Alles uit deze uitgave mag zo veel mogelijk worden verveelvoudigd. Reacties welkom evenals bijdrages voor een volgende editie. Eigen of gevonden materiaal i.v.m. queere en gerelateerde onderwerpen zonder aarzelen en elektronisch verzenden naar:

b4thealphabet@yahoo.co.uk

**Seksisme
is dodelijk**